

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 166

12 TRANG 20 TỶ

TUẦN LỄ TỪ 3-6

ĐẾN 10-6-1971

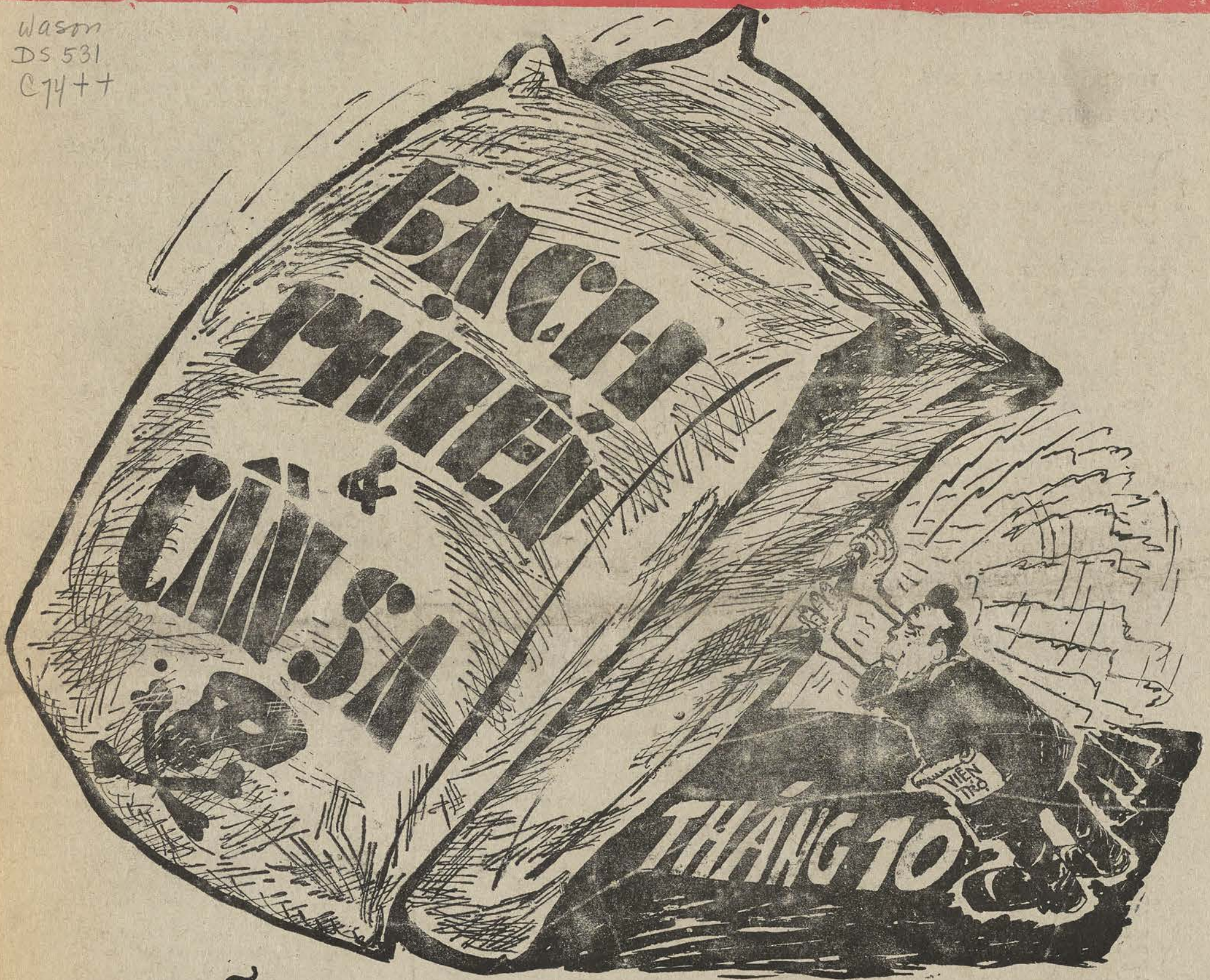
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ỚNG NÓI : 93801

wason
DS 531
C74++

HIM

GIA NÔ
HẠI CHỦ

Càng gần đến ngày bầu cử TT bao nhiêu, càng nhiều chuyện rắc rối xảy ra.

Cứ vô tư mà xét, đúng như lời nhận định của cựu Trương Đôn gần đây, khó có ứng cử viên nào có thể thắng nổi T.T. Thiệu trong cuộc bầu cử tới, vì T.T. Thiệu có nhiều yếu tố mà các ứng cử viên khác không có.

Như vậy, dù cuộc bầu cử sắp tới được tổ chức đang hoàng ngay thẳng, thì T.T. Thiệu cũng nắm nhiều phần thắng. Và cần thẳng trong một cuộc bầu cử đang hoàng, thì sau này mới

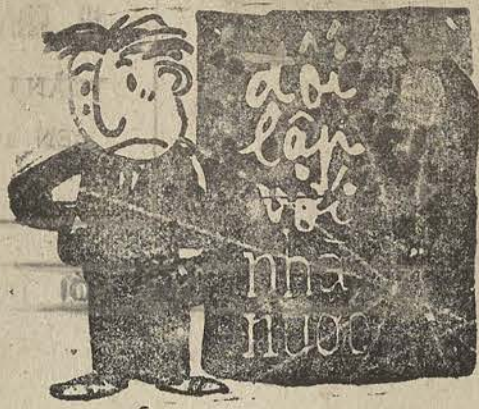
có uy tín mà làm việc.

T.T. Thiệu đã từng tuyên bố « làm chính trị thì phải li ». Vì cái tư li của ông nên không biết ông có quá lo cho việc tái cử sắp tới hay không. Nhưng cứ theo những sự việc đang diễn ra, thì dù T.T. Thiệu không lo, các gia nô của ông cũng quá lo lắng cho sự tái đắc cử của ông, thành ra đã có nhiều chuyện đáng tiếc.

1) Dù không cần phải giới hạn ứng cử viên bằng khoản 7 điều 10, T.T. Thiệu vẫn có thể tái đắc cử. Nhưng ai cũng biết những người thân T.T. đang lo,

để giữ lại khoản 7 điều 10, trong luật bầu cử T.T. bất chấp dư luận.

2) Gần đây hơn cả, là vụ Ngô công Đức. Ông Đức chuyên phá thối, làm bực mình người cai trị. Nhưng đó là một sự cần thiết, và vô hại cho một chế độ đứng đắn. Bốn năm qua Công Đức có làm được gì đâu, dù ông Đức có tái đắc cử thêm một nhiệm kỳ nữa, thì cũng chỉ múa rối như 4 năm qua là cùng.

TỪ BUỒN LẬU MA TÚY TỚI TRỐN THUẾ

Tuần qua, Tổng Thống Thiệu chắc đã nhận mất và đau lòng khi nhận được bức giác thư của ông già tú lạng Băng Ke. Đó là một sự khinh mạn của người Mỹ đối với chủ quyền quốc gia. Còn gì khó chịu hơn khi người bạn đồng minh to khỏe nhất của chúng ta, những người khách tự nguyện xin trú ngụ trên đất nước này để chống Cộng, lại nỡ gửi giác thư cho chủ nhà, để Cảnh Sát (chứ của phái viên đài BBC) chính phủ VNCH, nếu không bài trừ cáo hết nạn ma túy thì Mỹ sẽ không viện trợ. Giác thư trên còn nói rõ: "việc buôn lậu đã do các nhân viên cao cấp của chính phủ tổ chức."

Bức giác thư của đại sứ Mỹ đã có một tác dụng mãnh liệt làm xúc động toàn thể dân chúng VN khôn khéo. Thì ra vấn đề buôn lậu ma túy sở dĩ không bài trừ được tận gốc như TT Thiệu ao ước chỉ vì đã có một số nhân viên cao cấp của chính phủ nhúng tay vô che đậy. Nếu nguồn tin này mà đúng (kinh nghiệm quá khứ cho thấy rằng nó có thể đúng) thì từ nay, có lẽ quần chúng chẳng bao giờ còn tin tưởng thiện chí muốn lãnh mệnh hóa xã hội của chính quyền nữa. Làm thế nào mà có thể lãnh mệnh xã hội này được khi chính những người chủ trương lại là những người làm ung nhọt xã hội.

Gạt bỏ áp lực cúp viện trợ không mấy cao thượng của người Mỹ chúng tôi cũng thấy có lẽ đã tới lúc TT Thiệu nên xét lại toàn bộ chính sách của ông. Tham nhũng có diệt thì nên diệt tận gốc. Buồn lậu cũng vậy. Xin đừng để cho quần chúng mang máng mãi trong người cái tâm trạng uất ức, như mới đây nghe Bộ Tài Chánh dọa công bố tất cả danh sách các quan to trốn thuế mà rớt cục, dân chờ dài cả cổ cũng chẳng thấy tên tuổi ông bự nào được đưa ra. Phải chăng Bộ Tài Chánh đã cố tình thông đồng với những người trốn thuế để chấm dứt tí tinh! Xin hợp báo ngay để công bố danh sách những người trốn thuế, đừng dọa nạt bằng mồm nữa, ông thi sĩ Bích Huệ à. Nếu cần, xin cứ trao danh sách chúng tôi sẽ tận tình "đánh lớn" với bọn chúng trên báo cho mà xem.

Bọn C.O. chúng tôi không thể chịu được cái cảnh một đảng dân đen ở đầu ề cổ đóng thuế, một thứ thuế nặng nhất thế giới, trong khi lại có những bọn tai to mặt lớn, chuyên môn trốn thuế để sống một cách phè phỡn trên xương máu của các chiến sĩ và trên sự đau khổ của đồng bào ruột thịt quanh họ.

Chúng tôi quan niệm rằng nếu chính quyền cứ càng ngày càng tạo ra những nỗi bất mãn như thế (tham nhũng cũng ông gộc trong chính quyền buôn lậu cũng vậy. Nay tới bọn trốn thuế cũng rứa). Thì có ngày, bất mãn ứ nhiều quá, sẽ làm nổ tung cả chế độ này cho mà xem.

Xin hãy nhớ: Chính quyền này là của dân, do dân và vì dân. Hiện nay người dân đang bắt đầu phán xét việc làm của chính phủ đó.

TUỔI NÊN ĐAM MÊ, NHƯNG...

Thế là đại hội nhạc trẻ do tuần báo Diều Hâu tổ chức đã kết thúc. Thành công vĩ đại về tài chánh và số người tham dự không ai ngờ: Trên 5.000 "hippi VN" đã ò ạt xâm chiếm sân cỏ Hoa Lư đóng góp cho chương trình Vành Khăn Sè, một số tiền lên tới bốn triệu đồng bạc V.N.

Nhưng thành công vật chất này hãy còn thua sút so với thành công về tinh thần.

Ngoài việc ban tổ chức đã tỏ ra có tinh thần phục thiện trước sự công kích của báo giới (trong đó có cả bọn Con Ong) và của các đoàn thể SVHS Tôn giáo, bằng cách kết sức ngăn ngừa những hành động lỗ lã xúc phạm thuần phong mỹ tục trong đại hội.

Lần đầu tiên ở VN, hạng người trẻ mà xã hội thường lên án là sa đọa, là vong bản, cũng đã chứng tỏ cho những người đạo đức biết họ cũng có một tinh thần tự giác rất cao. Nhìn cảnh các cô cậu hippy VN lũ lượt nối đuôi nhau dài zoo thướt ðe cho tới lượt mình vào cửa, nhiều nhà báo đã phải lắc đầu chào thua và thốt lên những câu khen ngợi: "Mẹ kiếp. Bọn người lớn như tụi mình còn thua xa tụi trẻ về phương diện kỷ luật. Sức mảy mà các ông lớn tuổi chịu xếp hàng vào cửa như vậy."

Đó là một điểm son cho dân Híp V.N hiện diện trong cái gọi là Đại Hội Nhạc Trẻ Quốc Tế, cũng được một số người gọi là Đại Hội Hippy. Suốt từ sáng tới chiều, không có cô cậu Híp nào nhong nhong đi trên sân cỏ trình diễn bộ y phục tổ phụ Adong - E Và cho quan khách xem cả. Cũng không có ai rít cần sa, làm tình trong lều vải căng sẵn. Lo ngại của báo chí và một số nhà đạo đức mô phạm đã đi quá xa sự thực. Nhưng dù sao những lo ngại này có vẫn hơn không. Bản tính đam mê của tuổi trẻ đã toát ra dưới ánh nắng gay gắt của buổi trưa và cơn giông của buổi chiều. Hàng ngàn các cô cậu choai choai đã ngồi ngay trên sân cỏ đây vung bòn ðe say sưa nhìn lên sân khấu xem các ban nhạc trẻ trở tài. Những tràng pháo tay đã vang dậy khắp sân cỏ khi một nam ca sĩ trình diễn nhạc kịch động hùng quá, đã cởi phăng áo ngoài, phơi nguyên con chiếc rún sáu hoắm và bộ ngực xê, ðe run rẩy qui trên sân khấu gào thét lên những âm thanh chói tai. Chứng kiến cảnh này, nhiều người lớn tuổi có đầu óc mô phạm cứ há hốc miệng ngạc nhiên rồi hỏi nhau: Hát vậy có gì hay ho đâu mà tụi trẻ khoái chí như vậy.

Sự đam mê nhạc lồng trong một tinh thần tương đối kỷ luật của giới trẻ Việt Nam đã làm người viết bài này nghi ngại thật lâu. Tuổi trẻ Việt Nam đâu đã đến nỗi quá sa đọa hư hỏng và hết thuốc chữa như nhiều nhà báo vẫn la hoảng. Sự đam mê của các cô cậu ở lứa tuổi choai choai chỉ cần biết đặt đúng chỗ thì bộ mặt tang thương của xã hội khôn khổ này chắc sẽ thay đổi rất nhiều. Chẳng hiểu những người đó trách nhiệm hướng dẫn tuổi trẻ đã nghĩ ra điều này hay chưa. Hay là đầu óc còn đang bận toàn chuyện quốc gia đại sự, như nghĩ cách hạ nhau sát ván ðe dành giật chiếc ghế Tổng Thống hào quang lộng lẫy chẳng hạn.

LÃO DƯƠNG

Vua Bảo Đại

Một điều không ai ngờ là Đức Vua Bảo Đại của chúng ta cũng làm được thơ. Bài thơ song thất lục bát ấy, cũng chẳng phải là một áng thi ca tuyệt tác, phảng phất hơi thơ của Á Nam Trần Tuấn Khải. Nhưng vua mà làm được bài thơ như thế, cũng đã là khá lắm rồi. Không đến nỗi phải bịt mũi mà đọc như bài thơ của Tổng Tài Bích Huệ.

Trong tuần lễ vừa qua tự nhiên thiên hạ bàn tán vung vít về một giải pháp Bảo Đại. Có lẽ cũng vì sự trùng hợp của việc thay đổi nội các bên xứ Kăm Pư Chia. Quan Tề Trương LongNon bị đi dưỡng bệnh, chỉ vì không phải là người trong hoàng tộc. Quan Tề Trương mới tcanh là Xê Rích Ma Tắc, là người có họ hàng hơi hướm với nhà vua. Phát đảo chánh êm dịu này, nghe đâu cũng có bàn tay lông lá của bạc đàn anh vĩ đại Cờ Huệ.

Rồi tới lượt nước Giao Chỉ của chúng ta, cũng có một quả ðồ đường bằng cách làm ðn ào tới một ông vua cuối cùng của giống họ Nguyễn. Dù rằng các giới chức Cờ Huệ ở đây, đang chối dài, nhưng thiên hạ còn lạ gì, khi mà các ông đã chối quyết liệt, luôn miệng kêu «em chã», thì các ông đang làm những cú âm mưu rất nặng mùi.

Theo con mắt nhân xét của thiên hạ, thì dân xứ Á đông này, nếu không là Công Sản, thì phải là một Vương quốc. Không ở đâu có nhiều Vua như ở Á Đông. Nhìn chung quanh là thấy đủ mặt từ Vương quốc Lào đây mẫm ngõe, rồi Thái Lan, Mã Lai. Văn minh ðen như anh Nhứt Bồn mà cũng còn có Vua. Chỉ có nước Giao Chỉ của chúng ta là bắt vua phải lưu vong, lê gót nơi quê người. Nhìn thấy như vậy, đàn anh Cờ Huệ thử ðo xét dư luận, làm ðn ào một tí về ông Vua, coi xem có thể ðùng tới một giải pháp chơi ðồ ðe ðược chăng?...

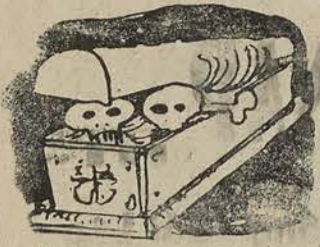
Thật ra, đối với dân Giao Chỉ thì hiện nay, Vua Bảo Đại chỉ là một món ðồ cổ. Ngay như ở đất cổ ðồ, người dân ngoài nó cũng thấy chán mấy ông, mấy mẹ trong hoàng tộc. Thời vàng son của vua chúa đã qua đi rồi. Mấy chiếc lăng tẩm và cung điện trong Thành Nội, hiện nay chỉ còn là chứng tích của một thời «đấu xưa xe ngựa hồn thu thảo». Voi đá, ngựa đá, sừng ðồng chỉ còn giá trị về phương diện khảo cổ. Những ông hoàng, bà chúa còn sót lại, nhiều khi lại là ðầu ðe hoạt kê cho dân ðất thần kinh.

Vua Bảo Đại hiện nay cũng đã gần sáu chục. Ngai ðã hưởng thụ hơi kỹ. Giai thoại về «chặt cổ vịt» ðã ðược truyền tụng trong giới giang hồ là một trò chơi ðã đạt đến mức tinh vi của Ngai Ngự. Những chuyện ghen tuông giữa hoàng hậu Nam Phương và thứ phi Mộng Điệp, ngày nay vẫn còn ðược nhiều người biết tới và kể cho nhau nghe những lúc trà dư, tửu hậu.

Kể từ khi Ngai tuyên bố «thà làm dân một nước tự do, còn hơn làm vua một nước nô lệ», với một tờ chiếu thoái vị rất làm li thông thiết, cuộc đời sự nghiệp của Ngai ðã kể như chấm một con ðấu «oong boong phi nan» to tổ bố. Mấy năm về sau, Ngai có làm quốc trưởng, thì cũng vẫn thế. Hình như Ngai không ưa gì nước Giao Chỉ. Làm Quốc trưởng mà vẫn cứ du hí bèn bèn ở bên Tây, ấy thế mà bây giờ, ngai lại làm thơ thương nước, yêu nòi, kể cũng là một chuyện lạ.

Món ðồ ăn Bảo Đại ðã quá thiu, mang hãm lại, bày ra bàn cho thực khách, là một món khó nuốt. Rất may, chủ nhân nhìn thấy những cái nhăn mặt của thực khách, ðã vội vàng mang vào cất kỹ. Cũng còn may là chưa có ai ném miếng nào. Kể nào mà ném, không ðến nỗi chết, nhưng cũng xinh bụng, phải chạy ðen tới bờ hoa lá.

Không biết sau món ðồ hãm Bảo Đại, chúng ta còn ðược hưởng món gì tiếp theo. Chỉ mong rằng, thiên hạ hãy tôn trọng chúng ta, cho chúng ta ðược giữ ðúng phận sự chủ nhà, nghĩa là tự làm lấy món ăn. Dù chẳng ngon, nhưng do bàn tay chúng ta tạo ra, vì thế, mà tránh ðược những điều ăn hận.

Bố
má?

Đàn gảy tai trâu

Một tổ chức chính trị em ở Saigon vừa công bố một bản văn dưới nhan đề "lời kêu gọi" để khuyến cáo những ai đang nuôi mộng thăng tiến hãy tự xét mình, nếu cảm thấy vô tài bất xứng thì nên rút lui ngay từ bây giờ cho được việc.

Nhóm C.O cũng thấy một cười trước lời khuyến cáo ngây thơ kể trên. Vì Anamta xưa nay nổi tiếng là một quốc gia có rất nhiều nhân tài lại càng xuất hiện đông đảo không sót mực nào viết lách cho suê. Mà khi đã gọi là nhân tài thì tất nhiên đều toàn những nhân vật hữu tài hữu tướng cả, nên mới có một đàng mang để kiếm phiếu chớ.

Riêng đối với đa số cử tri các kẻ cũng thế: trông ứng cử viên nào mặt mũi cũng sáng choang, bành cấp liệt kê cứ hàng đống tờ bố, mà khoa nữa cũng vung vít như nhau cả thì biết bầu ai bỏ ai bây giờ? Không lẽ mỗi lần muốn bầu ai cử tri lại phải vạch áo người đó ra xem có ghê lác không sao ôi, bầu bì quá thật khó lắm thay, nào phải để đàng như xem chó đi to!

Sự tôn đức từ Bàng

Ông bầu hồi soạn nhà hát tây thế là hết hi vọng chiếu hồi được kếp Nguyễn đại Bàng trở về hồi chánh. Vì theo nguồn tin có báo kể vừa cho hay, đức từ Bàng nhứt định ở lại bên Phú lang sa để lập lại cuộc đời mới tinh, cóch chịu quí cổ hương nữa. Vẫn theo nguồn tin trên, số dĩ đức từ Bàng cam tâm đào ngũ như rứa vì chàng cho rằng dịp

mãn hạn giao kèo tháng tám tới đây chàng khổ lòng được tiếp tục ký thêm 4 niên khổ ước nữa. Lúc đó mà còn đại dật ở lại xứ Mít thì tránh sao khỏi ba thước ka ki choàng lên ngọc thể người? Những nơi có tiếng các bùm là rất nên úy kị.

Nhóm C.O. nghe qua cứ nước nờ ngợi khen đức từ Bàng quả thật là người tri kỷ tri bỉ không chịu được. Chàng lại là người thực thà như đêm nữa. Mần được tới chân kếp hát lương cao bổng hậu, mà trí óc còn sáng suốt vừa biết tiến biết thoái lại vừa có can đảm nói lên sự thật của lòng mình, dù cái sự thật ấy hèn hạ bỉ ỉ, kẻ cũng đáng suy tôn lắm vậy.

**Xin can ông Tàu Táng
đừng thả bom nữa!**

Nghị Tàu Táng Trần Thế Minh đang viên Cầu Mống trước giờ vẫn nổi tiếng về khoa ngôn từ hùng hân cóc thua gì nghị va dơ lin Giáp văn Thập hồn danh cái còi ô tô. Chẳng thế tại diễn đàn viện Cầu Mống mỗi khi nghị Tàu Táng mở máy phát ngôn là y như 59 bạn đồng nghiệp của chàng phải rùng mình sờn gai ốc vì ngỡ đang có mặt trong lò heo Chánh Hưng lúc đồ tể hạ thịt. Dường như cũng hiểu nỗi khổ tâm của người khác là như thế đó, nên ít lâu nay nghị Tàu Táng tự hạn chế việc phát ngôn một cách tối đa. Nghĩa là chỉ bao giờ có vấn đề nào quan trọng lắm chàng mới phun trâu nhà nóc, còn không thì thôi, cứ si lẳng mà ăn tiền đều đều. Chả hạn bữa mới đây, cảm thấy tình hình đất nước sắp đến một khúc cua ghê gớm quá, nghị Tàu Táng bứt dứt không nhìn nổi lại tuyên bố rằng thì là trong một vài tháng tới nên chánh trị của cộng hòa Anamta nhất định sẽ trải qua một cơn mưa đập gió vùi vò cùng đã man tàn bạo. Tiếp theo, với vẻ mặt nghiêm trọng khác thường, chàng si thêm « có thể có sự đánh đấm và chết chóc nữa kia... »

Thảo hèn từ mấy hôm nay thiên hạ cứ chằm chổt via quan ôn và kéo nhau đi lê bài hết đên nợ phú kia để phi phui những luồng bom bựa hắc ám!

Chặn đứng đê hội đồng thật đê ợt

Trong năm nay nạn bê hội đồng bỗng trở nên bành trướng tới mức độ đáng ngại, cũng như nó từng làm buồn lòng không ít những vị đạo đức tuyên truyền như nhà hiệp sĩ thành Roma Hoàng thế phiệt, cụ bầu gân Nguyễn Bá Lương v.v... Nhưng nhân vật thù ghét trò bê hội đồng trên tất cả những người thù ghét hiện giờ tại Anamta, phải kể đến chị Trần Dạ Soa ở chợ Bến Thành. Chị Dạ Soa từng khăng khăng đòi bắt bỏ những đứ đả dâm dăng phạm tội bê hội đồng, mặc dầu chính chị cũng có ba ông quý tử rất

khoái thú vui tập thể đó. Nhiều đứ đả tiểu nhân đã đoán mò rằng số dĩ chị Dạ Soa thâm thù trò bê hội đồng quá cỡ thợ mộc có lẽ vì xưa kia chính chị cũng từng là nạn nhân của nó cũng nên? Nhưng người giàu kinh nghiệm sống thì lại mỉm cười phủ nhận sự đoán ầu đó, vì họ cho rằng một người tưởng tá như chị Dạ Soa thì nhứt định không thể kêu bằng nạn nhân được. Chị phải là người chủ động mới... hợp lý.

Đề gọi là đóng góp tí ti vào công cuộc diệt trừ cái tai nạn chó đê trên, nhóm Con Ong xin mét các giới chức thẩm quyền một kế mơn như sau, cam đoan tai nạn bê hội đồng sẽ tự nó tịt ngắc trong một tương lai không lâu: Phốt mê ngay một ê kíp chị em ta thuộc loại lão luyện giang hồ, với điều kiện «bộ đồ hàng» của chị em nào cũng phải có chứa sẵn cả lô vi trùng si phi lít, ô ki na oa v.v... Hàng đêm, cất cứ đạo quân đặc biệt này giả vờ làm những liên bà con gái nhà lành, để cho tụi dâm dăng tương bợ, hê nhau bề tụi bụi. Thế tả bỏ mầu chúng nó. Cậu chó của chúng nó chắc chắn sẽ bị trọng thương hoặc héo quắt héo lại là cái cẳng. Trò này chỉ cần diễn liên tiếp độ vài chục phủa là thế nào xã hội cũng thoát khỏi nạn bê hội đồng, vì thắng hảo ngọt nào mà chẳng tòn!

Đàm lô canh

Sau đợt phóng tay sa thải hàng trăm giáo sư, đê gọi là cải tổ cải tiến gì đó nền giáo dục hôm nay, ban giám đốc trường Nguyễn Bá Tông lại vừa ra lệnh cho các nữ sinh từ nay không được phép mặc quần chùng áo dài đi học nữa, nom què mùa lằm, mà phải thay thế bằng những juyp đầm như Âu Mỹ, mịn mịn chút đỉnh cũng không sao, mien là cặp giò phải để lộ ra ngoài không khí cho nó khoẻ và mát con mắt.

Trước cái lệnh tai quái vừa kể, nhiều nữ sinh và phụ huynh đang rầu thối ruột. Vì chẳng nói ai cũng biết con gái Anamta phần đông đều có những bộ giò không được đẹp bằng giò đầm. Đây là chưa kể nhiều bộ giò còn khằng khiu như hai que tăm, vì ở thời buổi kiểm ước song hành ăn uống kham khổ thấy mẹ thì làm sao đủ vì ta mìn bỏ dư dống để cho giò mập mập được. Lại còn vấn đề may mặc nữa chớ. Bông không phải bỏ hết quần áo cũ để may đồ đầm, giới phụ huynh chạy gạo còn mềo mặt thì lấy tiền đâu để mong thỏa mãn những đòi hỏi ôc ôn của ban giám đốc nhà trường?

Chiến lợi phẩm sao ít quá?

Từ hơn một tháng nay, ông nhà nước đã phát động chiến dịch bài trừ ma túy vô cùng sôm tụ. Đồng thời qui vị đảng viên phú lít cũng đã lập lược vô khối chiến tích không kém phần lẫy lừng. Nhưng chứng ngày nào nhứt trình cũng đàng liến

tiếp hết đống choác này bị vò đến vòm thời kèn Ấn độ kia bị càn quét thăng cánh cò bay. Những người dân lương thiện thấy thế ai cũng mừng rỡ hết lớn, tin tưởng sau phủa bài trừ này xã hội ta nhứt định sẽ trở nên lành mạnh hơn, tệ đoan trò choác sẽ hết sạch một trăm phần trăm. Chỉ có điều khiến thiên hạ hơi thắc mắc chút siu, là chiến tích về vang thì thật là nhiều mà sao chiến lợi phẩm tịch thu được lại quá ít như thế? Không lẽ trong số hàng trăm đống trò đống choác (có nhiều đống thuộc hạng sang) vừa bị phú lít mở cuộc thăm viếng tận tình mà chỉ chứa có hơn hai chục ký bạch phiến và một số «còm đen» không đáng kể, như ủy ban bài trừ ma túy vừa tiết lộ hay sao? Bởi vậy nhiều đứ đả thối mòm đã bắt đầu sầm si bảo rằng nhứt định đã có một chuyện gì không ổn nằm ở bên trong rồi đó. Nghị kỹ thấy cũng có lý đáo đê, phải không ba con?

Phải bảo vệ kỹ phương diện cuộc ra chớ bộ!

Nói đến chiến dịch bài trừ ma túy của nhà nước là người ta nghĩ ngay đến cái ủy ban liên bộ đặc trách vụ này, gồm 5 quan thượng thư và một ông tướng dúi cui. Như vậy có nghĩa là cái ủy ban này rất nặng ký, có toàn quyền sinh sát đối với bọn tiền bà, tiền có tiền cậu...

Thế nhưng nhiều đứ đả dân đen ngu dốt cũng như bọn đối lập thối mòm cứ sầm si chê bai nhà nước Anam yếu siu, để cho tụi đả đồ làm áp lực nên mới gây ra bao cảnh khổ cho giới trò choác, một

QUẠT MỒ

giới xưa nay bao giờ cũng ngoan hiền không hề thích bạo động gì hết trơn.

Tội nghiệp, nghe mãi những đứ đả luận lảo lếu đâm nhưc cái lỗ nhĩ quá, nên mới đây quí quan liên bộ bài trừ ma túy đã phải họp báo để cải chính rằng Anamta đã là một cường quốc thì nhất định không thể có sự bị kẻ khác gây áp lực hoặc ăn hiếp được. Ủy ban bài trừ ma túy của Anamta đã hoạt động từ khuya chứ không phải mới đây.

Nhóm C.O. hoàn toàn đồng ý với lời cải chính sáng suốt của quí quan trọng ủy ban liên bộ diệt ma túy. Người Anamta mặc thói xấu hít choác ngay từ hồi Pháp thuộc bảo hộ, nên ủy ban bài trừ ma túy cũng đã được thành lập ngay từ hồi đó lận mà. Tụi Tây đoan đó. Chờ đâu phải vì đại để nước da đỏ bắt mần ít cú kiêu nên ta mới vội phốt mê ê kíp đê mà mần việc bài trừ? Nói như vậy thì còn chỉ là phương diện cuộc ra cuộc vô nữa!

MÌ HAI CUA XANH

Đủ các sinh tố • Vừa rẻ vừa ngon • Vệ sinh bảo đảm máy móc tối tân • Để lâu không hư

V.N. Liên Hiệp Thực Phẩm
Cty Sản Xuất

Tổng đại lý: hãng KHÁNH PHONG

17, NGUYỄN VĂN THẠCH CHOLON — ĐT: 37.624

Mỗi ngày 2 chuyến bay
SAIGON ĐÀ NẴNG
1 chuyến bay
SAIGON - HUẾ

BẢNG PHẢN LỰC CƠ BOEING 727

Hàng Không Việt Nam

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Chết vinh hơn sống nhục

Đường như bao giờ ông Phó Tổng Tổng Kỳ cũng là một ngọn lửa hồng, ông đi tới đâu là có sức nóng ở chỗ đó. Mới đây, trong buổi tham dự lễ đại hội, hội Sư Tử VN ở nhà hàng Hoàn Mỹ, sau khi ông Phó Tổng Tổng cho hay là trong những ngày sắp tới, có thể có những xáo trộn tới độ máu xảy ra, ông đã cho biết tiếp là với 20 năm quân ngũ, đã từng vào sinh ra tử, nếu ngày hôm nay đất nước cần tới sự hy sinh tối hậu của ông, ông sẽ hy sinh mà không có một trở lực nào ngăn cản, dù cho kẻ đó là CS hay những kẻ Quốc Gia phản bội. Ông đã hét lớn trong máy phóng thanh "Thà chết vinh còn hơn sống nhục".

"Chết vinh còn hơn sống nhục, sống mà phản bội Quốc Gia thì không bao giờ chịu sống". Lời nói thật khảng khái...khảng khái cứ y như ông Trần bình Trọng ngày xưa đã nói: "Thà làm quỷ nước Nam còn hơn làm vương đất Bắc". Nhưng ông Trọng thời xưa bị quân Tàu bắt, dụ hàng, ông không hàng nên mới nói vậy, lời nói đúng nơi, đúng chỗ, đúng thời gian, còn ông Phó Tổng tổng ngày nay dù chưa tới tột đỉnh vinh quang, nhưng cũng là sống vinh, chứ có bị gì đâu mà ông lại nói như trên. Thật khó hiểu.

Còn một điều nữa là khi ông Phó nói. Quốc gia này không thể tạo dựng trên sự thụ hưởng của một thiểu số lãnh đạo, và ông đòi phải đào thải ngay những kẻ ăn trên ngồi trốc hưởng thụ mà quên hết quyền lợi Quốc Gia đó. Nhưng những người mà ông gọi là thiểu số lãnh đạo Quốc Gia đang hưởng thụ mà quên Quốc Gia ở đây là ai? Ông Phó cũng là một trong những người lãnh đạo Quốc gia, nhưng khi ông nói như trên, hẳn ông đã tự gạt ông ra ngoài những người Quốc Gia đó. Quả lại thêm một lời nói khó hiểu nữa. Nhưng dù có khó hiểu thì người ta cũng có thể hiểu ngầm được dù đúng hay sai, và người ta phải nhận là ông Phó quả là người can đảm và thành thực. Can đảm trước mọi người, và thành thực với chính mình đó là điều đáng quý và cũng đáng trọng.

Đỗ Xá một khung trời đã mất

Một cuộc hành quân mới vừa được mở tại vùng II, cuộc hành quân đánh vào mặt khu Đỗ Xá. Mặt khu Đỗ Xá, nơi năm sáu năm trước tôi đã tới. Đó đây tôi còn là một phóng viên chiến trường. Chỉ huy toàn cuộc hành quân là Trung Tướng Đỗ Cao Trí tư lệnh vùng II, phụ tá có Đại Tá Lữ Lan, tôi đã theo một cánh quân vào mặt khu Măng Xim, toàn mặt khu Đỗ Xá có hai mặt khu cách nhau tới hơn 10 cây số. Trung Tá Phan trọng Chinh cầm quân ở mặt khu Măng Xim. Năm sáu năm qua, Đại Tá Lữ Lan bây giờ đã là Trung Tướng và Trun Tá Phan trọng Chinh đã là Thiếu Tướng.

Hình ảnh Đỗ Xá là hình ảnh của rừng núi bạt ngàn, rừng ở đây toàn là quế. Những thân quế thật thẳng, cao vút, tàn lá xanh rì lao xao reo trong gió, và hương quế ngan ngát. Mặt khu Măng Xim trong Đỗ Xá là 1 thung lũng rộng, VC đã trồng lúa, ngô, khoai và sắn. Những ngày năm trong Đỗ Xá tôi đã sống bằng khoai, sắn của VC... vì khi bị ném xuống Đỗ Xá tôi đã chẳng được mang theo một chút lương thực nào. Tới bây giờ tôi còn "oán" ông Đại úy Diên Nghị, sĩ quan báo chí quân đoàn II thời đó đã phiêu với chúng tôi: "Các cậu cứ yên chí vào trong đó, tụi này đã lo sẵn thực phẩm cũng như mùng, mền cho các cậu. Nhưng tới nơi "chẳng có con mẹ gì hết..". Đó ấy Đỗ Xá đang vào mùa mưa, đường rừng lầy lội, chỗ nào cũng có vết, tôi ở với đơn vị truyền tin gần nơi ông Chinh, ông Chinh có một căn lều rơm của Việt Cộng để lại, căn lều nhỏ xíu không đủ

● THIÊN KHÔI

che mưa gió. Tôi vốn sợ vết, đêm không dám trải áo mưa có lót lá chuối ở dưới để ngủ trên đất, tôi đã đi mượn một sợi giây lược dài đem cuốn quanh bốn góc quế, rồi chằng ngang, chằng dọc làm cái giường giấy để ngủ. Nhưng cả đêm không ngủ được vì mưa, vì lạnh, thêm thuốc lá hết sức mà không được hút. "Lệnh Trung Tá cấm có ánh lửa trong đêm". Quá nửa đêm mưa tạnh, mảnh trăng thượng tuần lên cao, ánh sáng yếu ớt soi xuống nơi rừng quế, tôi nhìn lên, những tàn quế trên cao lay động, lá quế ướt ánh trăng, và hương quế về đêm càng nồng. Trong đời, tôi chưa được hưởng những đêm trăng nào lạnh, buồn và đẹp như thế.

Tôi lục lạo hết các nơi trong mặt khu, tôi đã thấy những căn nhà sàn làm kín đáo dưới những bóng lá xanh, những căn nhà sàn thật thơ mộng, bên giòng suối nhỏ, có hoa rừng, có cả những con gà bươi đất bên luống cà dài hoa tím. Nhưng những căn nhà đó bên trong chứa toàn chông nhọn bằng tre cật ngâm nước tiêu và phân trâu, tôi cũng đã chui xuống những hầm xây bằng xi măng cốt sắt kiên cố, mà trong hầm còn đủ cả vũ khí của VC chạy tháo thân để lại. Mặt khu Đỗ Xá cách thị xã Quảng Ngãi cả mấy chục cây số ngàn, đường đi toàn qua rừng, leo núi, mà VC đã đem được cả những vật liệu vào đây để xây cất quả họ cũng giỏi.

Cuộc hành quân phá mặt khu Đỗ Xá năm 65 cách đây đã năm, sáu năm hình ảnh đó đã xa vời như thuở ông Lan còn là Đại Tá và ông Chinh còn là Trung Tá. "Thế sự thăng trầm" hai ông Tướng Lan và Chinh cũng đã thăng trầm theo sự nghiệp của hai ông, còn Trung Tướng Trí thì bây giờ không còn nữa. Ngày rời Đỗ Xá, quân lực Mỹ đã giải đầy thuốc khai quang xuống toàn vùng thung lũng, phải chăng bây giờ thuốc khai quang đã hết "hiệu lực" nên ta phải mở cuộc hành quân thứ hai vào đó để phá chiến dịch "Nông Súc" của địch.

Bây giờ Đỗ Xá cũng vào mùa mưa, và hương quế đã ngan ngát, quế đã "gửi hương cho gió", và hẳn nhiên những đêm trăng trong rừng quế vẫn còn đẹp và buồn, lạnh như ngày nào. Tôi không biết trong khu rừng quế đó đêm nay, có người lính trận nào nửa đêm chợt thức giấc, nhìn lên ánh trăng với vợi mà nhớ tới một câu thơ cổ:

"Cử đầu vọng minh nguyệt
Đề đầu tư cổ hương."

Đỗ Xá, đối với tôi cây giờ là 1 khung trời đã mất nhưng là 1 khung trời tưởng tiếc, và cũng là một thoáng hương bay.

Lại tin vịt cải tổ

Trong 1 buổi họp báo nói về cuộc hành quân Tây tiến trước đây, ông Tổng bộ Thông Tin đã cắt cánh 1 con vịt, đó là vịt cải tổ chính phủ. Sau màn cắt cánh vịt đó, báo chí không nói đến chuyện trời ơi đất hỡi đó nữa. Bằng đi được đôi ba tháng, một con vịt mới lại bay ra cạp cạp. Tin vịt mới cho hay có tới 4 ông Tổng Trưởng đã chẳng biết vì lý do chánh trị nào đã xin từ chức, và nhân dịp này, Đức Vua cho thay đổi luôn 6 kíp đá banh của quan Tề Tướng. Quan Tề Tướng theo tin đồn sẽ đi cạp với Đức Vua để ra tranh ngai rồng, ngai phượng, và người lên thay Tề Tướng là ông Tổng Bộ Thông Tin.

Chẳng hiểu lần đây ông Tổng Bộ Thông tin có cắt cánh vịt nữa không, nếu ông im lặng, thì có lẽ cung quan lộc của ông Tổng đã rứt rứt rồi đó. Trong tin vịt kỳ trước ông chỉ được báo chí cho ông "thăng chức" phó Tề Tướng kiêm Xếp Bộ Miệng Lưỡi, còn lần này ông lên tới chức đệ ngũ nhân vật Quốc Gia cơ.

Sau khi nghe tin ông Xếp Ông Loa lên ngai Tề Tướng một ngày gần đây, ông Nghị Hồng Sơn Đông lắc lắc cái đầu...còn Chung phụ tá chắc tràn đầy hy vọng sẽ làm kẻ "kế tục sự nghiệp" ông xếp cũ của mình ở Bộ Ông Loa.

nhà
lông
báo

Những ý nghĩ rời

Trước giòng sinh động của tuổi trẻ hôm nay, tôi như kẻ hững hờ đứng bên hè phố, mới ba mươi tuổi ngoài mà tôi đã thấy mình già. Buổi sáng thứ bảy, đại hội Hippie, hay đại hội nhạc trẻ khai mạc, mây đưa cháu con ông anh, gái cố, trai cố, rủ nhau đi dự, nhìn chúng nó với những cái đầu xà, với quần áo, thứ quần áo mà chúng gọi là thời trang, nhưng tôi chỉ thấy "đơ đay" tôi lắc đầu. Tôi không "trách" chúng nó, với tôi, mỗi hoàn cảnh sống đều hợp lý với từng người, và mỗi người đều tự trách nhiệm lấy đời sống của mình, chẳng ai sống hộ được đời sống của ai. Nhịp sống của tuổi trẻ hôm nay là cuồng loạn, nhạc của tuổi trẻ hôm nay cũng là thứ nhạc cuồng loạn, nhịp sống cùng với nhạc trẻ nói lên sự hối hả, vội vã và vật vã. Ngày xưa trong tình yêu Xuân Diệu đã thúc dục: "Mau với chứ vội vàng lên với chứ. Em, em ơi, tình non sắp già rồi", cái thúc dục của thời xưa ấy cũng là cái thúc dục của thời nay, yêu cuồng, sống vội, thời chinh chiến tuổi trẻ có bao lâu! Hưởng vội đi rồi mai một sẽ vào quân trường, ra đơn vị, rồi...được hy sinh cho tổ quốc?

Đứa cháu nhỏ nhất lên tám tuổi ở nhà, nó ôm con búp bê biết nhắm mắt mở mắt, đứng nhìn theo anh chị nó leo lên Honda rồi ga chạy đi mất hút, rồi nó nghe ngao hát "Không, không tôi không còn yêu anh nữa...Không, không..." Tôi bỗng đứng chân nần, ngày tôi bằng tuổi nó hay hơn một hai tuổi, tôi cũng đã nghe ngao hát, Những bài hát thịnh hành của tuổi tôi ngày ở đó là Kim Đồng, Nhớ chiến khu, Bắc Sơn. Cho tới ngày nay, hơn hai mươi năm qua, âm hưởng của tiếng hát thuở ấu thời đó vẫn còn giữ nguyên được nhịp rung trong hồn tôi. "Hồn cầm bao lũ tham tàn phát xít, dẫn bước ra đi, Kim Đồng lên chiến khu... Kim Đồng, quê anh Việt Bắc xa mù, Kim Đồng tên anh lừng lẫy chiến khu." Rồi khi tôi mười bốn mười lăm tuổi, tôi hát những bài như Trường ca sông Lô, Hồ kéo pháo v.v... Tuổi trẻ của tôi đó bây giờ đã tàn trong ngọn lửa chiến tranh. Tôi không muốn hoài niệm quá khứ, nhưng quá khứ vẫn là một nỗi ám ảnh không rời!

Qua báo chí ngày chủ nhật, tôi đã đọc hết những bài tường thuật về đại nhạc hội trẻ, những bài tường thuật đều nói tới những người thuộc lứa tuổi "Hippy" tham dự với những bộ quần áo, tóc tai, mà họ gọi là kinh khủng. Nhiều cô bé mười ba mười bốn, đã mặc những cái quần ngắn không đáy, ngang hông, và những cái áo chỉ che đủ hai gò ngực đeo kính mắt to che nửa mặt, tóc tai rả rượi, thú thật đọc xong những bài báo đó tôi thấy băng khuàng Mục đích của đại hội trẻ hay đại hội Hippie là để lấy tiền giúp những quả phụ tử sĩ hạ Lào mục đích đẹp, nhưng mới chỉ là bước khởi đầu để hướng dẫn những tuổi trẻ thác loạn tìm được hướng đi biết đóng góp khả năng cho xã hội với tuổi trẻ bất vụ lợi.

Tuy nhiên với số lượng trên 5.000 hippie tham dự đại hội với những lỗ lảng trên, cũng đủ cho những người "có trách nhiệm" với lớp người mà "tổ quốc mong cho mai sau" ở đất nước này biết được, lớp người tuổi trẻ ở Saigon đang muốn gì làm gì?

Thưa rằng: Họ đang thiếu một người hướng dẫn đấy!

MỖI TUẦN HÃY TÌM ĐỌC:

TUỔI NGỌC

Dành cho lứa tuổi vừa lớn lên

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đạn đầu bắn xé gươm đầu chém rưỡi

VĂN-QUÂN hạ bút

Bá đạo

Thời gian thắm thoát trôi đi, như bóng câu qua cửa sổ. Chẳng mấy chốc sẽ tới những kỳ bầu cử. Miếng dính chung được quyết định ở đó nên anh nào cũng muốn ngoạm để được nở mày nở mặt với đời. Nào là những chiếc ghế dân biểu êm ái, ngồi lên đó được thì sung sướng biết chừng nào, tối thiểu cũng có 5 niên phê phởn, ăn tục nói phét bằng thích. Nào là những chiếc ngai TT, Phó TT thơm phưng phức, tẻo lên được thì sẽ trở thành con người số một lều lải con tuýn quốc gia hoặc nhất cũng được ngồi chơi xơi nước thả cửa...

Trước những miếng mồi ngon như vậy, ai mà chẳng ham, ai mà chẳng muốn vồ. Thế nên, các nhân tài, các chính khừ Anamta lúc này không biết ở đâu mọc ra đồng lúc nhúc, tranh giành nhau đi cứu nước, cứu dân. Đám dân ngu khu đen khốn nạn từng bị bỏ quên từ lâu đời nay bỗng đứng thấy có những nh lạ hoặc tới công tác xã hội và hứa hẹn đủ mọi thứ bằng những lời du dương đường mật chẳng khác nào lời hứa hẹn của những cặp tình nhân dưới trăng vàng bên suối. Ngay cả mấy đứa con nít cũng được quý vị dân biểu tương ai xoa đầu và phát cho ít chiếc kẹo để ngậm, làm chúng lấy làm cảm động vì được thương yêu, săn sóc một cách rất bất ngờ.

Ngoài ra, trong những buổi cúng tế, hội hè, đám ma, đám cưới, tức những nơi có sự tụ họp đông đảo của cử tri là lập tức có sự tũ tũ xuất hiện của các chính khừ, nhân tài. Không một chỗ kín nào, không một cơ hội kiếm phiếu nào mà các anh ấy không nhảy vào ăn cỗ. Thậm chí đến mấy em Hippie oắt con cũng còn bị lôi cổ ra để bắt phiếu. Rồi mấy anh chiến sĩ đêm ngày phải hùng hục đi hành quân, mệt phờ cả người cũng bị vác ra cho ăn bánh vẽ và dùng trong những mục tiêu vụ lợi.

Mặc dù bây giờ vẫn chỉ là giai đoạn tiền bầu cử, chưa có luật lệ, nguyên tắc gì nhưng sự hoạt động để bắt phiếu trên đã diễn ra từ khuya với đủ mọi thủ đoạn, mọi mảnh khốe nhà nghề. Tới nay, sự đó lại càng được thực hiện một cách ồn ào, rầm rộ. Các đầu thủ không nề hà một phương cách nào để mong chiếm được thượng phong, để chà vôi bột vào mắt nhau như những anh đồ vật ma giáo trên đài truyền hình Mễ. Các vị dân biểu tương lai của ta chủ trương "cứu cánh biện minh cho phương tiện" mà! Và cứu cánh của họ là những chiếc ghế, miễn làm sao có ghế là được rồi, sự liêm sỉ không cần thiết trên cõi đời này vậy!

Miếng xương mắc họng

Chỉ còn khoảng 2 tháng ngắn ngủi nữa là tới cuộc tranh ghế ở nhà hát Tây và khoảng 2 tháng sau đó, nếu theo đúng hiến pháp của nền đệ nhị Cộng Hòa và nếu không có gì xảy ra, là tới cuộc đổi ngôi ở phủ đầu rồng. Do đó, các chuẩn ứng cử viên lại càng hồ hởi, hoảng hốt, càng nghĩ cách phải "ăn" cho bằng được.

Tuy nhiên, cuộc chạy đua vào nhà hát tây thì coi như có thể diễn ra suông sẻ, tức là không có cản trở nào. Duy chỉ có cuộc chạy vào phủ đầu rồng là còn vấp phải một trở ngại. Đó là cái khoản 7 điều 10 ấn định rằng ứng cử viên Tổng Thống cần phải có tối thiểu 40 nghị sĩ, dân biểu hoặc 100 nghị viên giới thiệu mới được ra, khoản này được các cụ trong dân nhiệt liệt hoan hô nhưng sau một thời gian đi chu du từ viện dưới lên viện trên, nó đã bị các cụ bộ lão nhân tâm bác bỏ. Nay nó lại được đưa trở về viện dưới để mong được các bố để ra nó cứu nguy cho.

Mới đây, mấy anh trong ủy ban Nội vụ viện dưới, tức là những anh có mặt thân hành pháp đã đi tiên phong trong việc cứu nguy cho khoản 7 điều 10 bằng cách giữ tay giữ nó ở lại. Nhưng muốn giữ được thì theo nguyên

tắc cần phải có đủ 90 cánh tay giờ lên mới ăn, mới đánh đổ được quyết nghị của các bộ lão viện trên

Cho nên, tới nay, vấn đề vẫn chưa ra đầu vào đầu. Khoản 7 điều 10 vẫn còn đó, vẫn còn là mối lo âu chung đối với những người trong cuộc. Và những người lo âu nhất lại là những anh chị dân biểu hiện tại. Cái lo đầu tiên của họ là nếu bỏ mất khoản 7 điều 10 thì dù có nhảy được vào nhà hát tây lần nữa, họ cũng sẽ bị mất bét đi một món bạc lớn trong vụ giới thiệu những candidat Tổng Thống, Phó Tổng Thống. Bỏ mất món lợi đó thì đau quá!

Còn cái lo âu thứ hai của các anh chị dân biểu lúc này là, nếu không có cái khoản 7 điều 10 yêu cầu kia thì những đối thủ lợi hại của đương kim Tổng Thống sẽ đua nhau ra, cản trở sự "hy sinh" của Tổng Thống. Mà nhớ ra Tổng Thống không còn "được hy sinh" nữa thì thân phận bọn gia nô như họ sẽ như con thuyền không bến, biết trôi về đâu!

Trong khi đó, chính TT cũng bối rối không ít. 1 đảng thì bị các gia nô làm kiến nghị đốc thúc "hy sinh" thêm nữa. 1 đảng lại vấp phải cái khoản 7 điều 10 rất oái oăm kia. Nếu Thượng viện đã bác bỏ mà Tổng thống lại phúc nghị giữ lại thì chẳng hóa ra Tổng thống đã thay đổi lập trường hay sao? Mà mới đây, Tổng thống có tuyên bố rằng "kể nào thay đổi lập trường vì nhu cầu bầu cử là kẻ vô liêm sỉ". Như vậy, không có lý gì TT lại thay đổi lập trường bằng cách giữ lại khoản 7 điều 10 mà xưa kia Người đã phúc nghị chống đối một cách quyết liệt với những lý do rất chính đáng. Vậy, chắc chắn Tổng thống không thay đổi lập trường mà chỉ có Phó Tổng thống thay đổi mà thôi vì ông này đã đang từ một con chim điều hậu hạng nặng biến ngay thành con bồ câu to tướng.

Nhưng nếu TT không chịu giữ lại khoản 7 điều 10 thì cũng gặp nhiều tai hại vì các đối thủ lợi hại sẽ đua nhau ra tranh phiếu của Người.

Một mình Người mà phải địch lại hàng chục đối thủ hạng gộc thì cũng hóc hác như sau này lắm, dù cho có được cái thể "tất thắng" như ông Nghị "cứu nguy" nhân định thì sự thắng lợi nếu có cũng xiềng niềng lắm vậy.

Hiện một số lớn đoàn thể lực lượng, mặt trận lại đang đe dọa sẽ "dành quyền hành động chống lại bằng mọi cách" nếu khoản 7 điều 10 được giữ lại. Thành ra, vấn đề lại càng rối rắm. Khoản 7 điều 10 trở thành miếng xương khó nhá, nó mắc trong họng nhà ra không đành mà nuốt vào cũng chẳng được. Thế mới biết con đường chạy tới công danh cũng có nhiều chông gai, lặn lội!

Bất chiến tự nhiên thành

Bài toán này cũng phải có đáp số và vấn đề nào dù khó khăn tới đâu cũng phải có cách giải

quyết, không thể cứ nhùng nhằng, dậm chân tại chỗ mãi được. Thế nên suy ra cái khoản 7 điều 10 nói trên cũng phải có cách giải quyết êm đẹp.

Có một giải pháp sau đây có thể được thực hiện:

1) Giải pháp Trần Hưng Đạo: Hiện giải pháp này đang được vận động thực hiện và có nhiều hy vọng thành công. Các dân biểu sẽ được mua bằng một đồng Trần Hưng Đạo để chỉ có việc giờ tay ra giữ lại khoản 7 điều 10. Theo tin báo, số bạc đường như đã lên tới 6, 7 trăm xấp cho mỗi cánh tay giờ lên. Nghề nhận bạc và giờ tay vốn là nghề chuyên môn của các anh chị dân biểu nên các anh chị hoan hô lắm. Một khi giải pháp Trần Hưng Đạo này thành công thì Tổng Thống khỏi cần phải phúc nghị mà vẫn giữ được điều khoản có thể ngăn chặn được một số đối thủ đáng kể. Trong khi đó, Tổng Thống vẫn không bị mang tiếng là thay đổi lập trường vì việc giữ lại kia là do mấy anh dân biểu làm, TT không có trách nhiệm. TT đại diện cho hành pháp nên chỉ có việc thi hành mà thôi.

2) Giải pháp ma nớp: Có thể giải pháp Trần Hưng Đạo trên cũng bị dị nghị và mang tiếng vì ai cũng biết nếu bỏ bạc mua phiếu của dân biểu thì chỉ có hành pháp mới có khả năng mà thôi. Và Tổng thống có thể bị nghi ngờ là đã làm công việc đó. Vậy TT có thể thực hiện một giải pháp khác kêu bằng "giải pháp ma nớp" do 1 ông Nghị chuyên giết đây ở hậu trường và nổi tiếng về tài ma nớp đã đề nghị trước đây. Theo giải pháp này, thì cuộc bầu cử Tổng thống, Phó TT sẽ diễn ra trước cuộc bầu cử dân biểu Hạ viện vài tháng để tránh khỏi "sự quan ngại cho sự sống còn của dân tộc!" (Lời ông Nghị ma nớp).

Một khi theo giải pháp trên thì lập tức Hiến pháp 9 nút bị xé bỏ và khi hiến pháp đã bị xé bỏ thì cuộc bầu cử đương nhiên không thành, do đó, TT đành ở lại tiếp tục "hy sinh" ít niên nữa để sự sống còn của dân tộc khỏi bị "quan ngại" như lời ông Nghị ma nớp đe dọa.

3) Dù sao sự xé bỏ hiến pháp cũng là điều hệ trọng, khó lòng có thể thực hiện được. Cho nên, chỉ còn giải pháp chót là Tổng thống cứ im lặng, đừng làm gì cả, đừng quan tâm tới cái khoản 7 điều 10 kia nữa, giữ lại cũng được mà không giữ lại cũng chẳng sao. Rồi đầu cũng vào đó cả. Tổng thống sẽ vẫn được tiếp tục "hy sinh" thêm một nhiệm kỳ nữa vì ông có cái thể "tất thắng" như ông Nghị "cứu nguy" tiết lộ. Nào là Tổng thống có quyền hành, có phương tiện, có nhân sự rất đông.

Như vậy T.T chẳng cần tranh đấu làm chi cho mệt, mặc cho ông Minh, mặc cho ông Kỳ muốn nói gì, muốn làm gì tùy ý. Năm cái thể "tất thắng" trong tay, Tổng Thống cứ việc nằm ngủ, khi tỉnh dậy là thấy mình đang làm Tổng Thống nhiệm kỳ thứ hai ngay. Giải pháp này cũng kêu bằng giải pháp "bất chiến tự nhiên thành" theo đúng sách vở của nhà lý thuyết Lý Đông A, đảng trưởng sáng lập Duy Dân đảng.

Hình như Tổng thống đã chọn giải pháp "bất chiến" để "tự nhiên thành" cho nên miễn người ủng hộ dung lắm. Câu tuyên bố "kể nào thay đổi lập trường vì nhu cầu bầu cử là kẻ vô liêm sỉ" đã nói lên thái độ rất tự tin của Tổng Thống. Quả thật, ông Nghị "cứu nguy" đã có con mắt tinh đời, anh hùng đoán giữa trần ai mới... cứ!

Biếng ăn ! Mất ngủ !

HÃY UỐNG :

SIROP RÉACTIN (Béta)

— AN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SOM BYTICAP)

SAU KHI QUẢNG HOA CHO TRƯƠNG ĐÌNH DZU, TRẦN NGỌC CHÂU NHÀ NƯỚC LẠI QUẢNG HOA CHO NGÔ CÔNG ĐỨC

Sáng 1-6, Theo chương trình nghị sự, Hạ Viện họp để phúc nghị quan điểm của Thượng viện về luật bầu cử dân biểu pháp nhiệm 71-75. Nhưng phiên họp đã bị náo loạn về vụ DB Ngô Công Đức bị bắt giam ở Trà Vinh.

Ngô Công Đức là một dân biểu vốn chữ bởi Hành pháp, và chế độ một cách khá hung hãn. Dân Biểu Đức tự nhận ở thể đối lập, và dư luận cũng nhìn ông ở cái thể đối lập, nhưng đôi khi cũng có dư luận tỏ sự nghi ngờ về cái thể đối lập của ông.

Sau đây, xin ghi lại vụ Dân biểu Ngô Công Đức theo những tin tức từ nhiều phía.

Theo tin Tivi

«Chiều chúa nhật 30-5 lúc 18 g 30 DB Ngô Công Đức có mời bác sĩ Phạm hữu Gia đương kim chủ tịch hội đồng hàng tỉnh Vĩnh Bình ra quán ăn «Lạc Viên» tại tỉnh lỵ để thảo luận về vài vấn đề chánh trị.

Trong cuộc thảo luận, có lẽ có sự bất đồng ý kiến trầm trọng giữa 2 người nên DB Ngô công Đức đã đứng dậy hành hung ông Chủ tịch Hội đồng hàng tỉnh Vĩnh Bình và gây thương tích cho đương sự. Ngoài ra D B N.C. Đức còn rút súng toan ám sát ông Chủ tịch HĐHT nhưng khách qua đường và khách trong quán đã kịp thời can thiệp nên mưu toan của DB N.C. Đức đã không thực hiện được.

«Sau đó trật tự đã được vẫn hồi lúc 19g30 cùng ngày.

«Bác sĩ Chủ tịch HĐHT đang nằm điều trị tại bệnh viện Vĩnh Bình và theo như giấy chứng thương thì ô. chủ tịch HĐHT phải nằm điều trị từ 20 tới 30 ngày.

«Sáng nay (thứ hai 31-5) nhiều đoàn thể uất ức trước hành hung và toan ám sát với vị Chủ tịch HĐHT tỉnh nhà nên đã tự động tập họp và kéo đến biểu tình trước nhà DB.N.C Đức lúc 7g sáng.

«Vì ông N.C. Đức lần trốn nên đoàn biểu tình phản nộ đốt xe riêng của ông. Cảnh Sát địa phương ngay lúc đó đã kịp thời can thiệp và giải tán đám biểu tình. Trật tự đã được vẫn hồi lúc 9g30.

«Cũng ngày hôm nay (thứ hai) Bác sĩ Phạm hữu Gia đã đệ đơn thưa DB Ngô công Đức trước biện lý cuộc về tội cố ý đã thương và mưu toan ám sát.

«Sau khi hạ lỵ, biện lý cuộc có mời DB Ngô công Đức nhưng đương sự đi lần trốn. Mãi đến 18g05 chiều, cảnh sát địa phương mới mời được DB N.C-Đức đang lần trốn trên trần nhà riêng của ông Hiền nay DB Đức đang được biện lý cuộc bảo vệ an ninh tại tòa án để tránh những

đáng tiếc có thể xảy ra do sự phân nộ và uất ức của dân chúng địa phương.

Biện lý cuộc đang lập thủ tục để truy tố DB Ngô công Đức, đương trường phạm pháp, về tội cố ý đã thương và mưu toan ám sát bs Phạm hữu Gia, Chủ tịch HĐHT Vĩnh Bình.

Theo tin VTX

Bản tin VTX sáng 1-6-71 đã loan màu tin sau: SAIGON (VTX).— Một vụ ẩu đả đã xảy ra sáng qua 30-5 tại tỉnh lỵ Vĩnh Bình giữa Dân biểu Ngô công Đức và nghị viên Phạm hữu Gia Chủ tịch Hội đồng Tỉnh Vĩnh Bình.

Trong vụ xô xát này, ông Chủ tịch Hội đồng Tỉnh đã bị bẽ mặt, vì thế ông đã làm đơn khởi tố tại Tòa án.

Tòa án Vĩnh Bình đã ra lệnh tạm giam ông Ngô công Đức. Tuy nhiên cho đến nay ông Ngô công Đức vẫn còn tự do.

Theo tin của các DB thân Ngô công Đức

Trong khi những bản tin chính thức của nhà nước loan báo như trên qua tivi và VTX, thì sáng 1-6, các dân biểu thuộc nhóm thân DB Đức đã nhờ máy bay của Phủ Phó Tổng Thống xuống Vĩnh Bình về, trường thuật trước diễn đàn Hạ Viện như sau:

Sáng 30-5, nhân dịp DB Ngô công Đức tại buổi lễ khánh thành một cơ sở, Nghị viên Bác sĩ Phạm hữu Gia, Chủ tịch Hội Đồng Tỉnh Vĩnh Bình đã mời DB Đức đến chiều tới quán «Lạc Viên» nhậu chơi.

Đến chiều, BS Gia cho người tới nhà Dân Biểu Đức mời, ông Đức cáo bị cảm không tới. Lát sau, một người khác tới cố mời DB Đức, và ông Đức đành tới quán Lạc Viên nhậu.

Tại đây, Nghị viên Gia đã nói khích DB Đức, và hát rượu bia vào mặt ông Đức, ông Đức «giơ thẳng tay» vào mặt ông Gia, thế là ông Gia bị thương.

Ông Đức bỏ về nhà, sau đó có nhiều người và Cảnh sát kéo tới trước nhà DB Đức, đòi gặp ông Đức không được, thế là đốt luôn xe của ông Đức. Mãi đến chiều 31-5, theo lệnh của Biện lý, Cảnh sát tới bắt giam DB Đức vào Trại Cải Huấn Vĩnh Bình.

Những danh từ mới

Phải công nhận rằng VN, do tình thế đặc biệt, đã phát xuất nhiều danh từ mới rất lạ lùng mà những người ngoại quốc học tiếng Việt chắc chắn sẽ điên đầu.

Đầu năm 1970, cảnh sát kéo tới Hạ viện bắt Trần

Ngọc Châu, thì được gọi là «dàn chào». Từ đó, hai chữ «dàn chào» đã có một nghĩa khác.

Từ hồi có cuộc hành quân Hạ Lào, nếu muốn nói đến động «rút», thì phải gọi là «đi tản», hay «đi chuyên chiến thuật». Nếu nói «rút», hay «rút lui», là báo bị tịch thu, hay ít nhất cũng bị đục.

Bây giờ, vụ Ngô công Đức, người ta lại gặp tiếng mới: «bắt giam» thì gọi là «bảo vệ an ninh». Và khi ông Đức thoi vào mặt đối phương, thì các bạn của ông gọi là «giơ thẳng tay».

Đau là sự thật?

Phối hợp tin của các phía, người ta có thể thấy vụ Ngô công Đức diễn tiến như sau:

Ngồi rừ gãi hàng dài tăn tăn
TRẦN VĂN HƯƠNG

Nổ thuế

Tổng Nha Thuế Vụ, vừa nổ theo nghĩa bóng, vừa nổ theo nghĩa đen.

Cách đây vài tuần, Thượng viện cho nổ vụ thuế bằng một khuyến cáo gửi cho Hành pháp, với lời đe dọa nếu các khuyến cáo không được thi hành, thì Thượng viện sẽ lập ủy ban điều tra. Ông Tổng Tài Chánh dọa lại là sẽ cho công bố danh sách các ông lớn trốn thuế.

Vụ thuế đang gay gắt, thì Tổng Nha Thuế Vụ bị nổ tung. Bao nhiêu hồ sơ về thuế cháy tiêu mẹ nó cả. Nhất là các hồ sơ về thuế của Quận nhất, thì coi như tiêu hết.

Quận nhất, là quận tập trung toàn các Đại xí nghiệp như mấy chục ngân hàng bao nhiêu hãng nhập cảng lớn, khách sạn lớn, nhà hàng lớn, nơi quy tụ các Thương gia lớn. Toàn những pháp nhân và thổ nhân đóng thuế tới hàng chục triệu hay mấy chục triệu. Nay nếu hồ sơ bị cháy tiêu, thì còn đâu để chứng minh ai trốn thuế, ai đóng đủ thuế, còn đâu tên tuổi các ông trốn thuế mà công bố.

Vụ Tổng Nha thuế vụ bị nổ, rất nhiều ý nghĩa. Và nếu sự thiệt hại về vật chất căn nhà bị nổ chỉ đáng giá bạc triệu, thì giá trị các hồ sơ bị cháy lại giá bạc tỷ.

Trường thầy, trường cha

Không hiểu nhà thờ, nhà chùa bị động đất hay sao mà bỗng nhiên cả hai ngôi trường tư của nhà chùa và nhà thờ đều diễn ra cảnh đột ngột sa thải hàng loạt giáo sư.

Vụ trường Nguyễn bá Tông sa thải 200 Giáo sư còn đang sôi nổi, thì hôm 1-6 báo đăng trường Bồ Đề của các thầy cũng nhất loạt sa thải 20 Giáo sư.

Các cố đạo cũng như các sư đều đề cao lòng bác ái và sự thành tín, không hiệu tại sao giáo sư ở trường ngoài không bị sa thải, mà chỉ có giáo sư «trường đạo» bị sa thải hàng loạt?

Ông Đức được Chủ tịch Hội Đồng Tỉnh Vĩnh Bình rủ đi nhậu. Có khiêu khích để ông Đức phải có phản ứng. Có thể chuyện ẩu đả chỉ là một vụ ngẫu nhiên. Cũng có thể vụ đi nhậu

chỉ để làm nhục ông Đức chơi và cũng có thể tất cả mọi việc diễn ra đều đã được tính toán từ trước. Có thể là sự xếp đặt do «sáng kiến địa phương» cũng có thể do «sáng kiến trung ương».

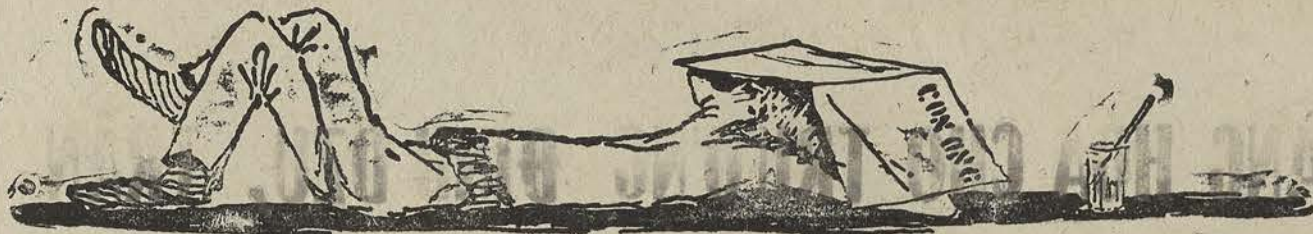
Tuy nhiên, dù thế nào chăng nữa, vụ Ngô công Đức cũng làm cho uy tín Ngô Công Đức lên, đáng lẽ chẳng có gì đáng lên, và Hành Pháp bị mang tiếng. Xin nhắc lại lời một dân biểu tuyên bố trước diễn đàn Hạ Viện sáng 1-6

là nếu vụ Ngô công Đức do sự xếp đặt từ trung ương thì đó là sự xếp đặt vụng về. Nếu là sáng kiến của địa phương, thì địa phương đã hăng say quá đáng.

Quảng hoa

Ngay sau khi nhà nước bắt bỏ tù LS Trương đình Dzu và DE Trần ngọc Châu, bọn C.O đã có lần nói rằng nhà nước quá tốt bụng, đã quảng hoa vào cổ Trương đình Dzu và Trần ngọc Châu. Những người chẳng đáng để được nhận hoa.

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

NÓI CHUYỆN VỚI SINH VIÊN BÁO CHÍ

Sau loạt bài viết về quyền hành nghề ký giả của tôi, đăng trên một nhật báo, một bạn sinh viên phân khoa Báo Chí Viện Đại Học Đà Lạt, có đến tìm tôi tại tòa soạn. Vừa nhìn thấy anh được anh giới thiệu tên, tôi đã tự nghĩ thầm: người như anh mà đi làm ký giả thì... phí quá.

Anh thật đẹp trai, trông có vẻ ngây thơ và chân thật. Ngây thơ và chân thật, hai cái tính tốt đó, thật khó kiếm trong giới làm báo. Hình như khi con người làm hai cái nghề là ký giả và dân biểu, khó có thể giữ cho lòng mình được trong sạch. Kể nào, dù nhiều tính tốt đến đâu chẳng nữa, chỉ cần dẫn thân vào làng báo chừng 1 năm, là đã thành một kẻ thủ đoạn, rất dễ đi vào ma đạo. Từ lâu lắm, đã có câu tục ngữ «nhà báo nói láo ăn tiền». Không hiểu câu đó nghĩa là nói láo để ăn tiền, hay nói láo và ăn tiền?... Theo tôi thì muốn hiểu theo nghĩa, nào cũng được. Bởi thế, nhìn thấy anh bạn sinh viên đang sắp sửa «nhập báo môn», tôi bỗng thấy buồn ngùi và thêm một chút thương cảm.

Tôi kéo ghế mời anh ngồi, và hỏi anh mục đích của cuộc viếng thăm này. Vừa ngồi xuống, anh đã bắt đầu nói. Anh nói rất nhiều, toàn là những lời đầy thiện chí, mà tôi có cảm tưởng rằng lừa trong tim anh đang phừng phừng bốc cháy. Anh cho là tôi đã hiểu lầm các anh, cho là các anh phản kháng điều 20 của qui ước báo chí, mục đích là đòi cho được quyền hành nghề ký giả. Anh nói rằng, đó là một ngộ nhận lớn. Các anh chỉ đặt vấn đề cho quyền lợi chung của những người đang hành nghề và những người sẽ gia nhập làng báo, chứ không vì một quyền lợi riêng tư nào cả. Các anh nhấn mạnh rằng, khi các anh đã chọn ngành này theo học, là đều muốn góp một phần trong việc xây dựng một nền báo chí Việt Nam tiến bộ. Với lý tưởng đó, tôi viết về sự đòi quyền hành nghề ký giả, tức là tôi đã đặt sai vấn đề.

Tôi ngồi nghe anh nói, chỉ mỉm cười... Tôi cũng thấy vui khi những người lính trẻ như anh nói đến chuyện lý tưởng. Quả thực, với lứa tuổi chúng tôi, không bao giờ dám nói đến chuyện «xây dựng 1 nền báo chí Việt Nam tiến bộ». Tôi được biết là các anh đã quyết liệt phản đối điều 20 của qui ước báo chí, qui định việc hành nghề. Trong điều qui ước đó, thì những người nào muốn gia nhập làng báo, phải trải qua một thời gian tập sự là 1 năm tại các nhật báo, hay 2 năm ở một tờ báo định kỳ. Các anh muốn xóa bỏ điều lệ đó, không áp dụng cho các sinh viên tốt nghiệp Đại Học Báo Chí. Anh phân trần:

— Chúng tôi làm vậy, chỉ là để giữ uy tín cho nhà trường và cấp bằng Đại học của chúng tôi. Hơn nữa, chúng tôi không muốn bị chủ báo bóc lột, vì một kẻ tập sự, thì chủ báo muốn trả bao nhiêu tiền mà không được...

Tôi đồng ý với anh ngay... Giữ uy tín cho cấp bằng Đại Học, đó là một điều đáng để cho các anh tranh đấu. Nhưng khi tốt nghiệp, các anh không làm được đúng mức công việc mà chủ báo đòi hỏi, thì lúc đó uy tín lại càng suy giảm. Còn như chuyện thắc mắc về tiền lương?...

Tôi nói với anh, chưa có một qui chế nào ấn định việc trả lương ký giả là bao nhiêu. Làm cho một tờ báo đời, thì ít tiền là cái chắc. Còn về phần một tờ báo đã sống vững, có một số độc giả tương đối khá, thì lương sẽ được trả nhiều hơn. Nói tóm lại về tiền lương của ký giả, hoàn toàn do chủ báo định đoạt. Sự chênh lệch về lương bổng, giữa những người thư ký tòa soạn nhiều khi lên tới cả trăm ngàn...

Anh còn nói về những chương trình nặng nề của bốn năm theo học tại Đại Học Báo Chí. Tôi cũng chẳng tò mò muốn tìm hiểu làm chi... Nghiên cứu về một chương trình giáo dục, không phải là công việc của tôi, bởi vậy, tôi nói với anh:

— Tôi cũng chẳng biết là các anh đã học được những gì. Với những người làm báo chúng tôi, thì quan niệm và bí quyết làm báo thật giản dị. Một tờ nhật báo, thì trang ngoài phải làm thế nào hấp dẫn được người đọc, và ở trang trong phải có những thứ để giữ người đọc lại. Chỉ giản dị có thế. Nhưng làm thế nào hấp dẫn người đọc, và giữ được độc giả, thì đó là tùy theo tài của từng người làm báo...

Tôi lại hỏi anh có đọc tiểu thuyết kiếm hiệp hay không? Nếu có đọc rồi, anh cũng biết thế nào là một võ lâm cao thủ. Cái chức võ lâm cao thủ, phải để cho thiên hạ phùng cho mình. Nếu tự phong, thế nào cũng bị thiên hạ xúm lại mà... bẻ hội đồng. Làm nghề viết văn, viết báo cũng vậy. Kể nào mà võ nghệ tự xưng là nhà văn lớn, nhà báo lớn, thì kẻ đó sẽ có phen... võ mất. Làng báo, với một cái công, lúc nào cũng mờ toang hoác. Ai muốn vào cũng được, nhưng có sống được ở trong làng không, đó mới là một chuyện đáng phải thảo luận.

Tôi đã bày tỏ cảm tình với các anh, những người còn trẻ, còn đầy ắp lý tưởng. Chúng tôi thì lý tưởng đã được phép đi vắng từ khuya. Biết đâu chừng vài năm nữa, nhờ có các anh, những người còn trẻ, với kiến thức bậc đại học, sẽ làm thay đổi bộ mặt của làng báo xứ này cũng chưa biết chừng. Và chúng tôi chỉ mong mỗi có thế.

Anh cũng đã vạch ra những điều mâu thuẫn giữa qui chế và qui ước báo chí. Trong qui chế báo chí, thì muốn trở thành một chủ nhiệm, chỉ cần có cấp bằng đại học về báo chí hay đã là thư ký tòa soạn trong một năm hay hai năm làm ký giả. Còn qui ước thì lại bắt các anh, những người tốt nghiệp đại học báo chí, phải tập sự một năm, hai năm, mới được công nhận là ký giả. Các anh có thể thành chủ nhiệm, nhưng lại không được là ký giả... Vậy thì làm chủ nhiệm khó, hay làm ký giả khó?... Điều này, tôi không trả lời anh và không có ý kiến...

Phải nói rằng, buổi thảo luận giữa tôi và anh sinh viên Viện Đại Học Báo Chí Đà Lạt ngày hôm đó, đã làm cho tôi hiểu được phần nào cái hăng say của tuổi trẻ.

Buổi sáng ngày hôm đó, anh đã làm mất của tôi khá nhiều thì giờ. Tôi phải cáo lỗi một ký tiểu thuyết nhưng vẫn vui lắm. Tự nhiên, tôi thấy thêm tâm sự. Anh có nói tới một Ủy Ban Bảo Vệ Quyền Lợi Sinh Viên Báo Chí, vừa mới ra đời, để tranh đấu với Hội Đồng Báo Chí, cho việc Hội Đồng Báo Chí xem khả năng và thời

gian học 4 năm của các anh tương đồng với một người chưa bước chân vào nghề, không những là một thiệt thòi lớn lao cho toàn thể sinh viên báo chí, mà còn là một sự coi thường và chà đạp lên danh dự của hai viện Đại học Đà Lạt và Vạn Hạnh.

Tôi nghĩ rằng, muốn tranh đấu, các anh cứ việc tranh đấu, nhưng điều đó thật vô ích. Các anh đã quá coi trọng đối thủ, vì với danh nghĩa như thế, các anh tương đối thủ của các anh là một tên không lồ. Theo tôi, thì đám người đó chỉ được nặn lên bằng đất sét. Đưa ra ngoài trời thì chỉ chịu đựng không tới một cơn mưa là rã ra từng mảnh. Các anh chẳng cần phải bảo vệ quyền lợi thì rồi quyền lợi tự nhiên sẽ tới. Còn nếu các anh làm lớn chuyện, mấy tên không lồ bằng đất sét ấy, sẽ tưởng rằng mình lớn lắm, sẽ lại làm cho lớn chuyện thêm để được có một tí danh vọng với đời. Hôm đó, tôi cũng đã nói với anh là quyền lợi của các anh, hoàn toàn thuộc về các đảng chủ báo. Không ai bắt buộc được một đảng chủ báo phải dùng một ký giả tốt nghiệp đại học báo chí. Cũng không ai có thể bắt buộc được một đảng chủ báo phải thuê dụng ký giả do Hội Đồng Bê xê đã công nhận và huấn luyện. Vậy thì đòn mà các anh đánh ra, chỉ là một đòn đánh xuống nước. Mặt nước chỉ xao động một chút, rồi chừng vài giây sau lại phẳng lặng như cũ. Tranh đấu có thành công hay thất bại, thì quyền lợi của các anh cũng thay đổi được cái mẹ gì.

Các anh cho là hành động của Hội Đồng Báo Chí đã gây chia rẽ trầm trọng giữa những người đang ở trong làng báo và những người trẻ học nghề làm báo. Anh nói tới một số hội viên trong hội đồng, đã quá bảo thủ, nhả n cũng có quyền lợi cá nhân trong hoạt động báo giới, như ông hội viên niên trưởng Nguyễn Vỹ đã quả quyết tuyên bố với một nhóm sinh viên gặp ông trước đây, là các sinh viên sau bốn năm tốt nghiệp tại các trường Báo Chí còn thua xa một học sinh học hết bậc Trung học và được ông dạy dỗ trong ba tháng.

Tôi không hiểu anh định nói về hành động gây chia rẽ trầm trọng đó là hành động nào. Anh tưởng là báo Giao Chi này đoàn kết lắm hay sao?... Hay là anh thấy mỗi khi có một tờ báo mới ra lò, các báo đều đăng thêm một câu sau lời giới thiệu, «Chúc đồng nghiệp mạnh tiến trên đường ngôn luận», rồi anh tưởng là làng báo thương yêu nhau ra rít? Anh đã làm đấy. Khi nào thực sự bước chân vào làng báo anh mới biết tới những đòn ngầm khốc liệt, những cú đá giò lái ngoạn mục, giữa những người làm báo. Còn về phần ông niên trưởng Nguyễn Vỹ, thì nhắc tới ông ta làm chi. Ông ta chỉ hơn chúng ta được một cái tuổi già. Còn về những cái khác, thì chúng ta có quyền hãnh diện là đã qua mặt ông nhiều lắm.

Những câu nói cuối cùng của tôi trong buổi thảo luận ngày hôm ấy, là mong rằng sau này, khi các anh đã trở thành ký giả, cũng vẫn còn giữ mãi được lý tưởng và sự chân thật như ngày hôm nay. Dù rằng cuộc tranh đấu của các anh chẳng đưa tới một lợi ích thiết thực nào, nhưng tôi vẫn mong các anh thành công. Vì nếu thất bại ở bước đầu, rất dễ làm cho các anh trở thành chán nản.

ĐỀ HỨC CẦN

ANNAM DI SỬ

Nguyên tác: **HỒ ÔNG**
Nhuận sắc: **QUÝ ĐÔNG**

Kỳ 18)

Thấy xã xệ Thi Đức Cao rét xéng quá đời, Dzăng Gô Ca Tô Lịch đâm cúi, bèn nói :
— Người dù sao cũng mang danh là một trí thức khoa bảng, mà sao lại thô lỗ đến thế được.

Xã xệ Thi Đức Cao nghe cười :
— Trình cha, bởi là trí thức khoa bảng cho nên con mới sợ xéng. Cha nghĩ coi, nếu chẳng may ông Thánh Phê Rô gọi con lên Thiên Đàng, thì lấy ai để hưởng thụ, lấy ai để bưng bô cho Cha đây ?

Nghe xã xệ Thi Đức Cao nói có lý, Dzăng Gô Ca Tô Lịch liền ngồi yên. Người kẻ nói:

— Nhưng dù sao con cũng là đầy tớ con sen của Dzăng Gô Ca Tô Lịch. Nếu con không may biết một tí tí nào về xéng, con không sợ Thích Đức Nghiệp và bảy đệ tử của hắn cười cho à ?
— Dạ, kẻ chúng nó cười nghe như cái răng Con đã phứt liềm đi từ khuya rồi cha à !
— Nhưng còn danh dự của ta chứ ?

Câu nói của Dzăng Gô Ca Tô Lịch làm cho xã xệ Thi Đức Cao mướt mồ hôi trán, hẳn áp úng :
— Trình Cha... danh dự của cha to lắm. Con sẽ quyết... chùi cho thật sạch, đánh cho thật bóng.

Trình cha, lười con dài và nhám lắm, chắc cha biết chứ ?

Cố Đạo Đinh Xuân tự Dzăng Gô Ca Tô Lịch cười tở tở :

— Dĩ nhiên, nếu không dài và nhám thì Cha đâu có cho con đặc cử cái chức xã xệ !

Nói đoạn Dzăng Gô Ca Tô Lịch, người hùng đẹp phé bình bắt đầu dạy cho Xã Xệ Thi Đức Cao về các bộ phận của xéng «cạc bin», cũng như cách lên «qui lát» và nhắm «đinh đầu ruồi».

Xong đâu đấy, Dzăng Gô Ca Tô Lịch dẫn Xã Xệ Thi Đức Cao trở về phòng riêng để bàn tính với nhau chuyện đất cát. Ngoài sứ bản rằng hồi Quân đội cách mạng của người thống chế Lon Nol nổi dậy lật đổ Thái Tử Si Ha Nút Xứ Khơ me xảy ra một cuộc gió tanh mưa máu, dân Khơ me cũng như quân cách mạng mở «chiến dịch cáp duôn» dân Annamta làm cho máu chảy thành sông, xương phơi thành núi. Bên này, cụ Ngoại Ngố Ngần họp báo vùng vít, tuyên bố cóc có «cáp duôn», những người bị giết và bắt đầy vào các trại tập trung đều là...Vem. Tuy nhiên triều đình Annamta vốn chủ trương lấy tình thương xóa bỏ hận thù, nên đã mở rộng cánh cửa biên giới để đón các nạn nhân của «cáp duôn», Ngoài ra Nhà Nước Annamta còn chịu 1,60 tỷ lập nhiều trại tập trung cho Việt Kiều có nơi

nuông tựa. Vụ này đẹp ra rít, những đồng thời cũng nảy sinh ra nhiều chuyện khó ngửi. Đó là những vụ lợi dụng danh nghĩa đùm bọc Việt kiều để bắt bạc.

Cố Đạo Đinh Xuân tức Dzăng Gô Ca Tô Lịch ngay từ lúc đầu đã bằng cái mũi nhà nghề người thấy mùi việt kiều rất thơm, bèn hốt về một đám và tạm cho ngủ đậu dưới chân Chứa ở sân Nhà Thờ. Sau đó Dzăng Gô Ca Tô Lịch nhắm vào các khoảng đất trống thơm như mùi mít, rồi viện cớ cất nhà cho Việt Kiều, ào ào chiếm sạch. Nhờ vụ làm ăn này Dzăng Gô Ca Tô Lịch đã tậu được chiếc xe Mazda «min xít sáng», thơm nhất Anamta.

Lại nói, sau khi trở về phòng riêng, Dzăng Gô Ca Tô Lịch lấy chai rượu Lẽ tu ừng ực, đoạn chửi mep nói với xã xệ Thi Đức Cao :

— Cha nghe hình như bọn diên chủ ở đây nó khiêu nại Cha tùm lum trên báo. Phải không nè ? Xã Xệ Thi Đức Cao gật đầu :

— Dạ phải. Cha có rét không ?
Cố Đạo Đinh Xuân đánh tay vào cùi chỏ, nói lớn :

— Rét cái con biau ! Phế Bình đụng đến Cha còn ngóm củ tí. Tháng Quàng Quỳnh đụng đến chuyện làm ăn của Cha, còn xinh xinh phải từ chức. Cha sợ chó gì mấy đứa quê mùa răng đen mã tấu kia.

Xã Xệ Thi Đức Cao vẫn còn tỏ ra lo ngại :

— Con biết Cha cóc có hãi sợ đứa nào cả. Nhưng trình Cha, con ngại Đức Tổng Giám Mục sẽ «múc» Cha đi chỗ khác chơi !

Cố Đạo Đinh Xuân ngửa cổ tu tiếp một ngụm rượu, đoạn cười :

— Con thơ ngây bỏ mẹ ! Con không biết rằng mấy lần cha đã được lệnh phải khăn gói qua mướp ra đi. Nhưng rút cuộc cha có đi đâu. Cha vẫn ngồi đây vững như vách sắt tường đồng, lý như Tống Ngọc và vung vít như dân biểu. Con không thấy sao ?

Xã Xệ Thi Đức Cao gật gù, gù gù :

— Con chỉ mong sao Cha ở mãi đất Tân Phú để con sớm khuya hầu hạ, bưng bô cho Cha là con mừng lắm rồi !

(kỳ sau tiếp)

Bà Thiệu «xỏ» báo chí

Tất cả các nhật báo Sè ghềnh đề ngày Chứa Nhựt 30-5-71 đồng loạt loan tin : Đại Hội Nhạc Trẻ thiếu Phu Nhân Tổng Thống ! Có báo ra cái điều hiểu biết còn nói rõ : Bà Thiệu khước từ chủ tọa Ngày Nhạc Trẻ !

Tin đó nhất định làm cho mọi người không có đủ 6 bốp mua vé vô sân Hoa Lư đều phải tin rằng rắc. Bởi vì cả chục ngày liền trước Đại Hội Nhạc Trẻ, các nhà chính khứa, nhà godautre, nhà sinh viên học sinh, liên tiếp «phóng hỏa tiên» vào cái Đại Hội mà họ cứ ngỡ nặc gọi là Hippy, chứ không chịu gọi là Nhạc Trẻ.

làm dữ đến nỗi Bà số 1 cũng phải lên tiếng tuyên bố sẽ không chủ tọa Đại Hội Hippy. Bà số 1 tuyên bố thế là khéo lắm, bởi vì nếu bà có tới tức là bà chỉ tới Đại Hội Nhạc Trẻ, chứ không công nhận nó là Hippy. Dù vậy, điều đó cũng đã làm cho nhiều anh chị tưởng bở, nôm nốp hi vọng bà sẽ «tàng hình» trong ngày Đại Hội.

Mà quả thật, đúng ngày Đại Hội, các anh chị nhà báo mình ở khán đài suốt từ sáng tới trưa vẫn chỉ thấy có người đẹp Trảng Sáng của Viện Cầu Mống rất ư là... Hippy. Còn Phu nhân «khôn trắng đầy đặn, nét ngài nở nang» thì cho tới giờ báo lên khuôn cũng vẫn bặt vô âm tín...

Bởi thế mà báo nào báo nấy đua nhau chạy tít cho đậm : Bà Thiệu không tới... Đệ nhất phu nhân từ khước v.v...

Ngờ đâu, mãi tới 4 giờ chiều, sau khi đã đọc kỹ báo cáo «Quân ta làm chủ tình hình Đại Hội

Nhạc Trẻ... Sân Hoa Lư được bình định 100 phần trăm...», Bà mới khoan thai bồn tập tới, áp dụng đúng chiến thuật tốc chiến tốc quyết, giải quyết gọn chiến trường trong 5 phút, rồi ung dung rút lui cấp kỳ, về phủ nghỉ khỏe và chờ xem tỉ vi phát hình về ngày Đại Hội.

Tối đó, liếc qua một chồng báo, Bà cười ngặt mà rằng : rõ thật là báo nói láo ăn tiền !

Con vịt cồ «Chân trời tím»

Cùng một hãng thông tấn Phú lăng sa tung ra hai cái tin :

— Một là : lần đầu tiên một cuốn phim VN tham dự Đại Hội Điện Ảnh Dinah, đó là cuốn Chân Trời Tím của đạo diễn Lê Hoàng Hoa.

— Hai là : tại Grenoble, xảy ra một vụ ứnh lộn giữa Sinh viên ta và Sinh viên Tây, vì một cuốn phim nói về chiến tranh VN.

Hai việc xảy ra tại hai nơi khác nhau, ấy thế mà có nhà báo Annamta đã ghép lại thành ra : bên Tây có ứnh lộn vì cuốn phim Chân Trời Tím.

Thôi cho xin đi cha nội ! Cuốn Chân Trời Tím mới chỉ ghi tên tham dự Đại Hội Điện Ảnh bên đó, chứ đã có ai đem qua và chiếu cho anh mũi lõ nào xem đâu ? Chưa chiếu mà đã có ứnh lộn vì nó, thì chắc đây là mấy con vịt cồ ứnh lộn.

Tội nghiệp cho người bạn Mèo !

Tục ngữ ta có câu «Trăm đầu đờ đầu tầm», đem nó áp dụng vào người Mèo trong lúc này cứ là trúng phong phúc.

Nào là Mèo đang mưu mô đưa Bào Đại làm hại ăn mày về cai trị xứ Annamta. Nào là Mèo đưa ra danh sách 80 ông bự buồn lậu, Mèo làm áp lực

để bài trừ ma túy và thay đổi các các ông lớn, Mèo đứng đàng sau lưng ông Tống Ngọc, Mèo xia vào Đại Hội Hippy v.v...trăm thứ chuyện, chuyện gì cũng có Mèo, nhưng rồi rốt cuộc lại có một màn cải chính.

Nào là các ông lớn của ta cải chính : ta bài trừ ma túy từ khuya rồi, chứ không phải tại người Mèo bảo làm mới hung hục làm.

Nào là chính người Mèo tự thanh minh thanh nga không hề có ý định đưa thí sĩ Bào Đại về nước để đưa tài với các nhà thơ Tống Huệ, Cụ Hương, Thủ Lộc.

Cứ cải chính miết như vậy, sẽ có ngày bà con cô bác đều phải hiểu người Mèo chẳng là cái thá gì trên đất Annamta, người Mèo chỉ là một thứ bù nhìn coi đưa không hơn không kém. Những kẻ nào ác ý xuyên tạc rằng xứ Annamta bị Mèo giữ giầy đều là quân phản động, phá hoại, cần được đút nút cái miệng lại.

Có như thế mới vừa lòng người bạn đồng minh vô tư, bắt vụ lợi của dân Mít chúng ta !

Khách sạn HOÀN MỸ MAJESTIC

Số 1 Tự Do Saigon — Đ.T: 91375, 91266, 23711 (3 giây liền)

KHÁCH SẠN : Gồm 126 phòng với đầy đủ tiện nghi : Máy lạnh hoàn toàn đôi-môi, nước nóng, điện thoại, phòng vệ sinh riêng từng phòng và 5 thang máy.

CẦU LẠC BỘ : Nơi trang nhã để các Hiệp Hội, Đoàn Thê và quý vị Công Kỳ Thương Gia tổ chức những buổi họp tiếp tân, tiệc cưới, tiệc gia đình v.v...

ĐẶC BIỆT VŨ ĐOÀN THANH XUÂN
 VỚI : Trung Tâm Ca Vũ Nhạc Hoàn Mỹ tại lầu 5, do cô MARIA phụ trách trình diễn mỗi đêm từ 20G đến 0G 00 (mỗi tuần đều thay đổi mỗi ban vũ nổi tiếng khác nhau).
Hội Trường Quốc Tế (đủ chỗ cho 300 Hội Thảo Viên) gồm 4 hệ thống Phiên Dịch.
Phòng ăn Phụng Hoàng (đủ chỗ cho 250 thực khách)
Phòng ăn Trisson (đủ cho 40 thực khách)
Tất cả đều được trang bị tối tân.
Đặc biệt phòng ăn Versailles giá rẻ dành riêng cho Quân, Công, Tư Chức. Ngoài ra còn chỗ đậu xe rộng rãi và an toàn như Thủ Đô.

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Con nít cũng « cứu nguy » kinh tế

Trong những ngày gần đây, dân chúng méo mặt vì giá sữa bỗng tăng vọt một cách kinh khủng. Nhiều nơi, nhất là những khu bình dân, các loại sữa hộp vọt biến mất. Nếu ai giỏi nắn nỉ lồi thì sẽ được bán bằng kiếu 0n đức cho đăm ba hộp với giá cắt cổ (từ 45 đồng tăng lên 70, 80 đồng). Theo chỗ bọn C.O được biết, sớ dĩ giá sữa tăng vọt như vậy vì mới đây ông Tổng Ngốc loan báo giá sữa sẽ tăng lên theo những biện pháp kinh tế mới.

Sữa là loại nhu yếu phẩm tối cần cho mọi gia đình, chính ông Tổng Ngốc trước đây cũng đã nhiều lần cam kết nhất định sẽ không rờ mó gì đến món này. Thế nhưng trên thực tế, sữa đã nhiều lần nhảy vọt. Với nước này, bọn trẻ nhỏ chỉ còn cách bú nước cháo, nước khoai lang nghiền để « cứu nguy » Kinh Tế Anamta.

Dùng hàng triệu dân vào việc « cứu nguy » Kinh Tế, ông Tổng Ngốc đã là tài lắm rồi. Bây giờ lại biết dùng cả trẻ nít sơ sinh « cứu nguy » kinh tế nữa, ông Tổng Ngốc quả là thứ « siêu nhân » cóc thể tìm thấy trong 12 con giáp. Anamta mãi không khá thì kể cũng lạ thật!

Théc méc về cái lệnh trên

Một số lớn anh em binh sĩ nghèo tại các quân trường cũng như các quân y viện trên toàn quốc đã tỏ ra théc méc về một cái « lệnh trên » không được sáng sủa gì cho lắm. Theo chỗ anh em binh sĩ nghèo cho biết, trước đây Nhà Nước Anamta đã trối cho họ tí 0n mưa móc là mỗi gia đình được lãnh thêm một số thực phẩm phụ trội để có thêm chút « ca lô ri » cho thân thể.

Nhưng mới đây không hiểu Nhà Nước Anamta nghĩ thế nào lại không cho các thương binh, cũng như các anh em khóa sinh đang thụ huấn tại các quân trường, không được lãnh phần thực phẩm phụ trội như gạo, đồ hộp v...v...

Những thực phẩm phụ trội này được « xung » vào các ban Hòa đầu vụ, để thêm vào cái « mơ nuy » thường ngày của anh em thương binh cũng như anh em khóa sinh đang thụ huấn tại các quân trường.

Cũng theo chỗ anh em lính rách cho biết, thì thấy rằng cái « mơ nuy » thường nhật được « tăng cường » bằng số thực phẩm phụ trội, nhưng trên thực tế cóc có gì là khác cả. Do đó anh em thắc mắc không hiểu số thực phẩm phụ trội của anh em nó chuẩn đi đâu ?

C.O đề nghị với Nhà Nước Anamta nên cho các anh em thương binh cũng như một số thành phần khác được lấy phần thực phẩm phụ trội như trước kia, để giúp đỡ tí miếng ngon cho gia đình. Làm như vậy nó sòng phẳng, không ai còn dám nghĩ là Nhà Nước giúp phương tiện cho bọn tham nhũng « cấu véo » bọn lính nghèo.

Nhà Nước nghĩ sao đây ?

Còn khá

Đại Hội Nghị Hoàn toàn quốc lại vừa được triệu tập trong vài ngày qua. Đặc biệt trong dịp này anh nghị hòn Phạm Chí Linh thuộc đơn vị Gò Vấp, đã được nhiều nghị hòn đem ra « bốc thơm ». Theo đó, nghị hòn Phạm Chí Linh kể đã nhiều lần xâm mình húc thí mạng với bọn tham nhũng, đã suýt nữa thân bại danh liệt vì bọn tham nhũng chơi đòn đề tiện.

Thời buổi này dám chơi nhau với tham nhũng thì quả là gan cóc tí. Chính C.O đã nhiều lần nhận được những lá thư cầu cứu của các nạn nhân trót đại tổ cáo tham nhũng. Trong số này nếu không nhờ « 0n trên » sáng suốt cứu xét thì đã bay chực hoặc vong mạng.

Một số người chắc cũng đã từng « dính » với bọn tham nhũng là giầy với hủi, nhưng vì không muốn im lặng mang mặc cảm đồng lõa, nên đã « 0n thuốc liều chống lại bọn tham nhũng trong

cái thế cô đơn cóc chịu được.

Bọn C.O tình nguyện sẽ yểm trợ hết mình những người sạch chơi nhau với tham nhũng, mặc dù làm công việc này là phải thủ sẵn một lô áo giáp là phải chấp nhận một số kẻ thù đáng ngại.

Lại Vì Dân

Quan năm Đỗ kiến Nhiêu, sếp lớn tòa đô chánh, vừa sí nhê 1 văn thư cho phát động lại chiến dịch Vì Dân, bởi lẽ trong thời gian gần đây trộm cướp chả hiểu sao bỗng hoành hành dữ quá, chịu không nổi!

Nhóm C.O vốn ưa thắc mắc nêu trước lĩnh Vì Dân tái xuất giang hồ của quan năm đã chẳng khỏi phân vân tự hỏi lẫn nhau: Như vậy có nghĩa là ngài quan năm đã gián tiếp « chèn » lực lượng trừ gian NDTV... bắt lực rồi sao? Từ mấy năm nay chính ngài quan năm vẫn thường xuyên ca ngợi lực lượng trừ gian NDTV là một lực lượng bảo vệ nhân dân vô cùng hữu hiệu cơ mà! Hay không lẽ lực lượng trừ gian trước giờ chỉ là hữu danh vô thực, và đa số đảng viên đều theo kiểu... Fantomas chăng!

Dân Biểu sẽ vớ bờ

Theo một nguồn tin có thẩm quyền của Đảng Dùi Cui, thì hiện nay bọn Vem đang có âm mưu lôi kéo các phe phái tranh đấu để thành lập 1 chánh phủ liên hiệp tại Sê Gênh.

Ngoài ra bọn Vem cũng sẽ ủng hộ thất lực 1 liên danh thân Vem ra tranh cử Chánh Phó Vương và một số các chính khứa thân Cộng nhảy vào Hạ Viện. Theo bọn C.O. thì nguồn tin trên chẳng có gì là « ngoa » cả. Hiện nay bọn Vem đang bị uýnh tới bởi hoa lá tại các chiến trường. Hóa cho nên Vem phải xoay sang cách khác và đưa người ra tranh cử là 1 cách hữu hiệu nhất, nhẹ nhàng nhất để « ngoạm » nốt miền Nam này.

Trước nguồn tin trên hẳn là có nhiều ông Dân biểu mừng húm vì sẽ vớ được món bờ. Bọn Vem với một mưu đồ lớn như vậy, tất nhiên sẽ chi tiền không tiếc tay để mua chữ ký giới thiệu. Các ông dân biểu đã từng làm nhiều chuyện vô liêm sỉ như buôn lậu vàng thoi, bạch phiến... Chắc chắn sẽ không tiếc gì 1 chữ ký để ôm món bạc lớn, dù chữ ký đó là chữ ký bán nước, hại dân.

Sáng kiến mới lạ

Tiểu khu Khánh Hòa vừa vi vút một đường lãnh mệnh hóa địa phương, bằng chiến dịch bài trừ những tệ đoan xã hội. Theo chỗ bọn C.O được biết trong chiến dịch này hàng trăm chị em ta đã bị hốt về bót. Sau khi bắt chị em ta nộp tiền phạt, ông chính quyền địa phương đã lập thủ tục tống cổ tất cả các chị em ta ra khỏi tỉnh.

Đây quả là một sáng kiến thật mới lạ. Những tệ trạng xã hội sẽ trở thành trái « ba lông » cho các quan đầu tỉnh đá qua, đá lại thật là vui mắt. Bọn C.O không biết khi bị đá như vậy những cái « đỉ vi trùng lậu » nói riêng và những kẻ reo rắc các tệ trạng, nói chung có chóng mặt ngòm cú tí, hay là lại càng bành trướng mạnh nhờ có nhiều vùng đất mới còn màu mỡ?

Dân Anamta cứ bị ăn hiếp mãi

Một số đồng đồng bào có nhà cửa quanh phi trường Phú Cát Bình Định vừa than phiền với bọn C.O. nhà cửa ruộng vườn của họ đã bị lính Củ sấm tự tiện đem xe ủi đất san bằng để gọi là mở rộng vòng đai an ninh phi trường! Theo tiết lộ của các nạn nhân, thì mấy ông lính củ sấm trên đã cóc cần hỏi ý kiến của chính Quyền địa phương cũng như cơ quan dân cử tại tỉnh.

Hành động ngang ngược bắt chấp luật pháp Anamta của những anh lính Củ sấm trên, đã làm cho hàng trăm gia đình đồng bào nạn nhân bỗng nhiên rơi vào tình cảnh màn trời chiếu đất, đồ sớng dở chết. Họ chỉ còn biết cách làm đơn khiếu

ĐA DANH cầm tròng

nại đòi bồi thường chút đỉnh để sống, nhưng giới hữu trách Đồng minh lại chơi trò ma nớp, định quyt bằng cách cố trì hoãn thủ tục bồi thường cho đồng bào.

Thật tội nghiệp cho đồng bào Anamta. Từ ngày có mặt các ông lính đồng minh, họ đã bị ăn hiếp quá nhiều. Tiếc rằng giới hữu trách đồng minh có lập ủy ban cứu xét bồi thường tai nạn cho dân Anamta, nhưng có nhiều người bị xe Mèo cán chết mô đã phủ đầy cỏ xanh, thế mà thân nhân họ vẫn không nhận được một đồng xu teng nào cả!

Trước nỗi đau khổ của đồng bào, bọn C.O. không biết Nhà Nước Anamta nghĩ sao đây? Các nhà Lập Pháp nghĩ sao đây?

Đừng tưởng bỏ

Nhân nói về nỗi đau khổ của đồng bào Phú Cát trước hành động vô nhân đạo của một số lính Củ sấm, bọn C.O luôn tiện lột mặt nạ những tên Phi luật Tân bịp bợm đang chơi nhiều trò bần với dân Anamta. Đa số những tên Phi vô tài bắt tướng chết đói chết khát đã tìm cách sang Anamta.

rồi nhờ mấy hãng thầu Mèo nâng đỡ cho cướp giật nồi cơm của những công nhân Mít. Ban ngày mấy anh Phi trên chỉ là thứ công nhân hạng bét, nhưng sau giờ làm việc chúng đã khéo léo mang các mác kỹ sư, kỹ xiếc để lừa bịp đàn bà con gái Mít nhẹ dạ bỏ nhà theo chúng. Ngoài ra những tên Phi này còn nổi tiếng vì những vụ buôn lậu lớn, buôn lậu nhỏ làm khuynh đảo nền kinh tế Anamta.

C.O xin long trọng cảnh giác những kẻ nhẹ dạ, dễ tin. Đồng thời cảnh cáo hành động bịp bợm của bọn Phi gian. Nhà nước Anamta trong một vài trường hợp cũng « đũa » ra phết, tại sao lại cứ mù ni che tai, để cho bọn Phi gian trên múa gậy vườn hoang mãi vậy?

Đà Lạt, xứ cờ bịch, mã dâm?

Gần đây tại xứ Đà Lạt thông reo vì vút đã bỗng chốc nổi tiếng vì cái nền kỳ bèo đang có hướng đi lên. Theo chỗ bọn C.O được biết thì nhiều đ mã dâm và cờ bịch đã công khai hoạt động, coi chính quyền địa phương như « nơ pa ». Tại đường Phan châu Trinh có sớng sóc địa lưu động ăn thua hàng Tê, do tên đại cờ bịch Trần văn T. cầm đầu. Các tổ chức số đề thì do các chú Ba Tàu bao hết. Còn tại đường Trần Hưng Đạo thì có mấy cái động chệ em ta, đặc biệt do mấy chú Mèo cầm đầu. Mấy chú Mèo này có đủ cả xéng ngăn, xéng dài sẵn sàng nhả đạn vào bất cứ kẻ nào đụng vào các chị em ta một cách bất hợp pháp!

Tim hiểu về các sác sự kiện trên, bọn C.O được biết phần lớn các sớng bạc, các đ mã dâm đều có...cổ phần của những ông tai to mặt nhọn tại địa phương, hóa cho nên chúng mới nhờn nhờn, thờ thối, cóc tài nào dẹp nổi.

Nhà Nước Anamta hiện đang vi vút chiến dịch bài trừ các tệ đoan xã hội. Chuyến này thử đặt biệt liu ý đến Đà Lạt xem sao?

Quản lý : HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỆN

54 Võ Tánh Sài gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ